



СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 122, ЧИСЛО 15, П'ЯТНИЦЯ, 10 КВІТНЯ 2015 РОКУ

1893

Vol. 122, No. 15, FRIDAY, APRIL 10, 2015

\$2.00

ТЕМА ДНЯ

„Домашнє завдання“

Петро Часто

Декілька відомих військових експертів прогнозують, що нова хвиля російської агресії проти України припаде на кінець квітня – з тим, аби, за розрахунками Кремля, святкування Дня Перемоги 9 травня збіглося з перемогою над незалежною Українською державою. Зокрема такої думки дотримується колишній Головнокомандувач сил НАТО в Європі американський генерал Веслі Кларк.

Виступаючи 31 березня на засіданні Атлантичної Ради, В. Кларк сказав, що інтенсивне постачання тяжкої зброї проросійським бойовикам на сході України свідчить про неминучість поновлення конфлікту і про те, що він буде значно масштабніший. Генерал висловив сподівання, що США вживуть усіх необхідних засобів, аби запобігти ескаляції кровопролиття.

Він також пов'язав цей можливий варіант нападу з боку Росії зі згодою чи незгодою чільних європейських провідників приїхати до Москви на „переможні“ урочистості 9 травня. Мовляв, якщо європейські президенти і прем'єри вирішать не бойкотувати розрекламовану на весь світ московську парад, то Володимир Путін може відкласти наступ – принаймні, на якийсь час.

Проте європейські розбіжності з приводу цієї події кидають світло на ширший загальноєвропейський і міжнародний політичний контекст. „Амбіції Путіна виходять за рамки військових цілей, – вважає генерал В. Кларк. – Президент Росії хоче вбити клин між США

(Закінчення на стор. 16)

8 травня – День пам'яті і примирення

Яна Борщ,
Радіо „Свобода“

КИЇВ. – 24 березня Президент України Петро Порошенко підписав указ, яким оголосив 8 травня національним святом – Днем пам'яті і примирення. Президент сподівається, що його указ про відзначення цього дня та 9 травня – Дня Перемоги допоможе об'єднати Україну.

Замість „георгіївської стрічки“ як символу пам'яті перемоги та вшанування жертв Другої світової війни українцям запропоновано використовувати квітку червоного маку. Адже смугаста чорно-жовта стрічка у сприйнятті українців тепер стала негативним символом, який асоціюється з небезпечкою і тероризмом, її назвали „колорадською“.

„Настав час шукати символи, які об'єднують Україну, і якщо український гімн, герб та прапор допомагають народові об'єднатися, то чорно-жовта стрічка роз'єднує українське суспільство, а тепер символом пам'яті буде квітка маку“, – вважає дружина президента Марина Порошенко. Вона закликала всіх українців прийти на свято з квіткою маку і тим самим доєднатися до загальної шани, поваги і пам'яті всіх героїв України.

Заступник голови Адміністрації президента України Ростислав Павленко зазначив: „Для



Лого нового свята. Автор: Сергій Мішакин, Харків.

того, щоб перемогти, дуже важливо пам'ятати про уроки історії, про всіх, хто віддав свої життя за мир. Саме на це спрямований указ президента щодо відзначення 70-ліття перемоги над нацизмом і завершення Другої світової війни. Починаючи з цього року, ми зі всією Європою будемо відзначати 8 травня як день пам'яті і примирення, віддаючи шану і ветеранам всіх фронтів, і учасникам українського визвольного руху, який був частиною загальноєвропейського явища, коли люди ставали проти загарбників, захищаючи свій дім і прагнучи волі для своєї країни“.

Червоний мак – це український символ, бо в українських піснях, козацьких думах співається про те, що мак цвіте там, де пролилася козацька кров. З іншого боку, саме цим символом вшановували жертв, які загинули в роки Першої світової війни і зараз продовжують вшановувати жертв обох світових війн.



Малюнок О. Мошинської.

Мир, любов і єдність хай завжди будуть між нами

Послання Постійної конференції Українських православних єпископів поза межами України

„Воскресіння Твоє, Христе Спасе, ангели оспівують на небесах і нас на землі сподоби чистим серцем Тебе славити“ (Стихира Пасхи)

Високопреподобні і преподобні отці!
Дорогі брати і сестри!
Христос воскрес!

У цей радісний і святий день преславного і Божественного Воскресіння Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа від усієї душі вітаємо всіх вас, православних християн, з Пасхою Господньою! Величне свято Воскресіння Христового спонукає кожного із нас ще раз замислитися над вічними цінностями християнської моралі, дає нам добру нагоду наповнити свої серця добротою і любов'ю до Бога і ближнього.

Воскресіння Христове об'єднує всіх нас вірою у перемогу світла над темрявою, добра над злом, життям над смертю. Святий апостол Яків нагадує нам: „Бо як тіло без душі мертве, так і віра без діл мертва“ (Як. 2:26). Тому в ці радісні і Пасхальні дні з особливою старанністю ми повинні молитовно намагатися полегшити страждання пригнічених скорботою, підбадьорувати занепадих духом, нести милосердя,

любов, співчуття і допомогу тим, хто потребує і чекає її від нас.

Кожна людина, а можливо і цілі народи, у своєму житті проходять через різного роду випробовування, зневаги, страждання, і часто при цьому говорять про перемогу зла над добром. Скільки разів у своєму житті і ми самі впадаємо у відчай. Для того, щоб уникнути розчарування і зневіри, потрібно пам'ятати, що зло і неправда вже подолані і переможені Воскресінням Христовим. З вірою в Воскреслого Христа багато поколінь християн звершували свій життєвий шлях, здійснювали подвиги посту і молитви, терпіли страждання і скорботи, приймали смерть, але твердо вірили в майбутнє воскресіння і вічне життя з Христом.

Св. Іоанн Золотоустий говорить: „Сьогодні люди з'єдналися з ангелами, і одягнені в тіло разом з безтілесними силами, тепер возносять піснеспіви. Сьогодні знищена влада диявола, сьогодні розірвані пута смерті, ударемнена перемога зла і пекла. Через своє Воскресіння Христос відкрив нам дорогу до спасіння“.

Для кожного українця Пасха Христова у цьому

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія відновить війну

ВАШІНГТОН. – Майже стовідсотковою назвав ймовірність поновлення бойових дій Росії на-весні в Донецькій і Луганській областях військовий експерт, колишній заступник міністра оборони України Леонід Поляков, який разом з колишнім начальником Генерального штабу Збройних сил України Володимиром Заманою 6 квітня мав низку зустрічей у Державному департаменті США, Пентагоні й бюрі Віце-президента. Гості переконували американських партнерів прискорити процес надання Україні бодай того обладнання, щодо якого вже є домовленості, зокрема броньованих і автомобілів Humvee, а також пояснювали, як ще можна посилити обороноздатність України і чому це – головна запорука миру. („Голос Америки“)

■ Вояки гинуть на мінах

ШИРОКИНЕ, Донецька область. – 5 квітня на протитанковій міні підірвався автомобіль одного з мотопіхотних батальйонів з українськими бійцями, внаслідок чого двоє загинули, одного поранено. На Луганщині, у місті Щастя, на мосту через Сіверський Донець підірвалася вантажівка 92-ої бригади, внаслідок вибуху четверо бійців загинули. На мосту було закладено дистанційно керовану вибухівку. 4 квітня троє українських військових загинули, підірвавшись на міні в районі Авдіївки, ще двох було поранено. 3 квітня озброєні найманці атакували українців в районі Донецького летовища, біля селищ Авдіївка і Опитне. Цього дня сталося 14 порушень режиму з використанням артилерії та мінометів. (Bi-Bi-Ci, „Українська правда“)

■ Ярош – радник головнокомандувача

КИЇВ. – 5 квітня Начальник Генерального штабу Віктор Муженко і провідник Добровольчого українського корпусу „Правого сектору“ Дмитро Ярош дійшли згоди щодо призначення останнього радником Головнокомандувача Збройних сил України. Д. Ярош наголосив, що єдність є ключовою умовою подальшої успішної боротьби та виявив готовність вибудовувати взаємодію та інтеграцію добровольчих батальйонів у військо. (Радіо „Свобода“)

■ Побудували новий літак

КИЇВ. – Державне підприємство „Антонов“ 3 квітня завершило побудову нового транспортного літака Ан-178, а з 16 квітня плянує почати випробування цієї машини. Водночас триває переорієнтація тих проєктів, що включали співробітництво з російськими авіобудівниками. Є декілька моделей літаків, які „Антонов“ виробляв спільно з Росією. Тепер завод шукає можливостей не використовувати російські деталі і домовляється про нові ринки збуту на Сході та в Європі. (Радіо „Свобода“)

■ Заборонили сіль з України

КИЇВ. – Російська агенція „Росспоживнагляд“ заборонила з 23 березня ввезення в Росію з України солі, деяких спиртних напоїв, м'ясних і молочних виробів, деяких засобів для чищення і миття скла і кухонних поверхонь компанії „Джонсон“ ніби через невідповідність гігієнічним вимогам. Відомство також повідомило, що почало перевірку ще 15 видів українських непродуктових товарів, зокрема парфумів, туалетної води, мила, меблів. (Bi-Bi-Ci)

■ Закликали підтримати Савченко

МОСКВА. – 6 квітня слідчі у справі Надії Савченко, яка утримується у російській в'язниці, призначили ще п'ять нових експертиз, зокрема фоно- і фотографічну, комп'ютерно-технічну, судово-медичну та криміналістичну. Частину матеріалів для проведення експертиз надав провідник так званої „ЛНР“ Ігор Плотницький менше місяця тому. Він керував угрупованням бойовиків, яке викрало Н. Савченко минулого літа і вивезло у Росію. Захисники Н. Савченко закликали її прихильників з усього світу вийти на акції підтримки в день її народження 11 травня. 13 травня закінчується термін її арешту. („Українська правда“)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

3. Омріяний Москвою пляцдарм

Петро Часто

100 років тому Росія пішла завойовувати Галичину – в дурній вірі, що місцеві москвофіли вже встигли підготувати в „руським“ народі відповідний ґрунт, і тепер справа тільки за збройною перемогою на російсько-австрійському фронті. Виявилося щось неочікуване для москалів: той край постав перед ними у такій мірі свідомим свого українства – мовного, церковно-релігійного, народно-звичаєвого, культурного, літературного, що підступитися до нього з „братньою опікою“ не вдалося, залишилося хіба зірвати злість на свідомих галицьких верствах – учителях, просвітянах, священиках, на громадських організаціях, газетах, книгарнях. Все було позакривано, понищено, позасилано в Сибір.

Так звані „перші совети“ в 1939 році застали західню Україну ще монолітнішою в усвідомленні своєї національної ідентичності і, втікаючи перед наступом німців влітку 1941 року, знову залляли міста і села невинною кров'ю.

По війні „другі совети“ гадали, що вернулися вже навіки, і їм вистачить часу змішати поневолені нації в глупу купу „ нової історичної спільності – советського народу“. Але Бог не дав, бо хто зазіхає на чужу хату, той обов'язково дочекається, що впаде дах його власної.

За пів сторіччя особливого ідеологічного задурманювання, тотальної контролі над умами захід України все ж зберіг майже всю свою автентичність – і сьогодні напівздохлий, затаврований історією російський великодержавний шовінізм, поновно роззявляючи пащу на народи, що ледве визволилися від нього, вже не годен перетравити нездоланної українськості Галичини, тому погоджується бачити її „самостійним“ загумінком – заради успіху на іншому, не менш важливому, західньому напрямкові.

Цим напрямком є Закарпаття. Попри те, що всі українські краї – унікальні в багатьох сенсах цього слова – в мові, одязі, звичаях, піснях, особливостях національного характеру, Закарпаття, Карпатська Україна, Срібна Земля, або давніше – Підкарпатська Русь – надунікальне. Передусім тим, що тисячу – щонайменше! – років перебування у складі чужих держав зберегло своє руське ім'я і з іменем – руську мову, руську пісню, руську віру – руську, тобто українську, бо ще до кінця XIX ст. русинами називали себе не лише закарпатці, але й галичани, буковинці, волиняни, холмщакі, а ще давніше Русь – то була, як відомо, самоназва всієї України.

Дмитро Дорошенко, визначний український історик і державний діяч, міністер зкардонних справ України за гетьмана Скоропадського, писав у праці „Угорська Україна“ (1919 рік): „Мова угорських українців – це так зване карпатське піднаріччя червоноруського наріччя вкраїнської мови... Угорські українці говорять однаковим наріччям з мешканцями південно-західньої частини Станіславського, південних частин Стрийського, Самбірського, більшої частин Сяноцького і Новосанчеського повітів Галичини, отже, творять одну мовну групу разом з галицькими лемками... Серед угорських українців розповсюджені варіанти тих самих пісень, що співаються і в нас на Наддніпрянській Україні, наприклад, „Іхав козак за Дунай“, „Журилася попадя своєю бідом“, „Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці“, „Стукнуло, грюкнуло в лісі...“, „Ой, ти, дівчино, заручена“, а на галицько-угорській границі, серед лемків, записано навіть пісню про Саву Чалого – найкращий доказ суцільності й нероздільності українського племені од Кубані до Тиси!“.

В такому разі – звідки ж змогла виникнути проблема „русинської окремішності“? Іноді хибі є прямим продовженням переваг. Так і тут. Вірність закарпатських українців самоназві „русини“ в такі пізні часи, коли всі інші русини вже називали себе українцями, щоб цим означити свою відрубність від росіян, виглядала для галичан, тим більше – для наддніпрянців, дивним анахронізмом, але для Москви – дуже бажаним приводом вважати „підкарпатських русинів“ окремим народом, котрий не має нічого спільного з Україною, і це, мовляв, стверджує самоназва – русини, руські, тобто російські.

Панрусистська імперська історіографія досі тримається за міт, що галицьких русинів зробила українцями Австро-Угорщина, відвернувши їх від їхньої справжньої батьківщини, Росії.

Насправді від другої половини і кінця XVIII ст., тобто від реформ Марії Терезії та Йосифа II, до пробудження українськості в Галичині було ще далеко, але правдою є те, що освічена віденська монархія вивела русинів по обидва боки Карпат з темряви і дала їм відчуття себе європейцями. Почався цей процес з заснування в 1774 році Королівської греко-католицької семінарії при церкві св. Варвари у Відні, з її випускників Закарпаття і Галичина дістали перших своїх єпископів, професорів, письменників. Відкриття „Barbareum“ посприяв високий авторитет видатного релігійного і культурно-освітнього діяча Андрія Бачинського, якого імператриця Марія Терезія призначила Мукачівським єпископом і була, разом зі своєю родиною, присутня на його інтронізації.

Перенісши єпископську резиденцію до Ужгороду, А. Бачинський відкрив там богословську і учительську семінарію, філософську школу у Красному Броді, школи для дітей при церквах. А також зібрав цінну і велику, як на ті часи бібліотеку (понад 9,000 томів), в якій було немало книжок з східної України. Є свідчення, що єпископ посилав своїх ченців до Києво-Печерського монастиря, щоб краще зрозуміти особливості церковного і культурного життя в Україні. То була світла доба національного відродження краю.

Однак, вона тривала недовго: наприкінці XVIII ст. в угорському королівстві, складовій частині Австро-Угорської імперії, мадярську мову проголошено єдиною державною. Почалося насильне змадяризування немадярських народів, хоч кількісно їх було втричі більше, ніж угорців. Латина і мови місцевих народностей нещадно витіснялися зі шкіл.

В цьому великою мірою й виявлявся сильний, цілеспрямований національний характер угорців: мовну і культурну революцію започаткувала і провадила їхня інтелектуальна еліта – на відміну від еліти русинської, котра так тяжко і довго віднаходила шлях до рідного народу. Саме у ті час Угорська Русь позбулася низки вчених, котрі, не побачивши можливості застосування своїх знань і талантів в рідному краї, виїхали до Росії. Оскільки ж дуже відрізнялися від росіян глибиною освіти і володінням п'ятьма-шістьма європейськими мовами, то не було їм там легко дихати. До кінця життя москалі вважали їх за чужинців, а кінець майже в усіх них був трагічний.

Михайло Балудянський, що став першим ректором Петербурзького університету, через доноси і нагінки за вільнолюбство, повісився. Василь Кукольник, призначений директором Гімназії вищих наук у Ніжині, викинувся з третього поверху. Івана Орлая, учителя Миколи Гоголя у тому ж Ніжині, від Сибіру врятувала передчасна смерть. Петро Лодій, ще один професор Петербурзького університету, піддався переслідуванням за працю „Логічні настанови, що керують пізнанням і розрізненням істини від омани“. Юрієві Гуці-Венелинові, поліглотові, авторові блискучих праць з історії Болгарії, а також „Про український правопис“, „Про джерело народної поезії взагалі і південно-руської особливо“, „Матеріяли з історії Південної Русі“, не дозволили працювати на кафедрі славистики Московського університету. Помер у віці 37 років.

Тим часом в Австро-Угорщині наближалось до національно-визвольного повстання мадярів під проводом Лайоша Кошута. Але його гасло було занадто радикальним: „Не будьмо ні католиками, ні християнами, ні жидками, а будьмо тільки мадярами“. Тому угорська революція не могла мати підтримки з боку неугорських народностей в імперії. Але також не могла й не мати впливу на них, бо пробуджувала таку ж волю до свободи. Ось одна з вимог Слов'янського Конгресу у Празі 1848 року:

(Закінчення на стор. 6)

З ПОГЛЯДУ ГЕОПОЛІТИКИ

У чому причина бездіяльності американців

Попри численні заклики надати допомогу Україні й тиск на Вашингтон у цьому питанні, Адміністрація Президента Барака Обами відмовляється надавати Києву летальну зброю для оборони від російської агресії. Тільки 20 березня Білий Дім нарешті вирішив надіслати інструкторів для навчання підрозділів Національної гвардії України. Представники Б. Обами публічно пояснюють причини такої політики, але що насправді стоїть за офіційними заявами, аналізує у нижче поданій статті старший науковий співробітник Американської ради з питань зовнішньої політики СТІВЕН БЛЕНК.

Аргументи, залежно від речника, бувають такі: Україна не є членом НАТО, тож ані США, ані Альянс не зобов'язані її захищати чи озброювати. Будапештський меморандум 1994 року не передбачає гарантій для Києва: у ньому є лише запевнення, яких можна дотримуватись, а можна й ні. Інші противляться наданню Україні фінансової допомоги, бо вважають, що гроші розкрадуть через усюди-сущу корупцію, щоправда, останнім часом такий аргумент не звучить. Стосовно воєнного аспекту мотив такий: або в українській армії та її командуванні повно шпигунів Росії, або українці не знатимуть, як працювати з обладнанням, яке може надійти в межах допомоги. Про російське проникнення добре відомо. Що ж до другого аргументу, то афганські моджахеди, наприклад, були більш технологічно відсталішими, ніж українці, але навчилися користуватися комплексами „Stinger“ досить добре, щоб вигнати зі своєї країни радянські війська. Тож цей аргумент приховує глибші підстави для ненадання допомоги Києву.

Три стовпи нерішучості

По суті, стримане реагування Вашингтону на агресію має такі пояснення. По-перше, в американському політикумі наголошують на важливості єдності союзників. Саме тому США воліють бути найповільнішим судом у конвої. Наші європейські партнери, вочевидь і цілком зрозуміло, бояться ескалації, адже ані морально, ані матеріально жодна європейська країна не готова визнати масштаби російської загрози й жертв, необхідних для протидії. Торік, попри війну в Україні, чимало урядів Європи зменшили витрати на оборону. Понад те, практично всі європейські держави, а заодно й Вашингтон, переконані не лише в тому, що вони не зобов'язані захищати Україну, а й у тому, що забезпечення її зброєю тільки погіршить ситуацію. І тут можна говорити про „ескалаційне домінування“ Росії.

По-друге, для Росії та Володимира Путіна Україна має життєво важливе значення, чого не скажеш про Європу й Америку. Остання значно більше переймається загрозою від „Ісламської держави“ та Ірану. Крім того, дехто в Білому домі й Вашингтоні досі сподівається відновити переговори про контроль над озброєннями, в яких Росія була б незамінним партнером.

Оскільки ці загрози нібито серйозніші, а Україна не така критично важлива, то, мовляв, зараз і в майбутньому нам знадобиться допомога Росії. Люди, котрі мислять такими аргументами, наголошують, що позаяк нічого кращого за санкції вони зробити не можуть, то озброєння Києву надавати не варто, адже це спровокує В. Путіна на таку ескалацію, з якою їм не впоратися. Або, в гіршому разі, це напруження може вилитись у велику, навіть ядерну війну в Європі. Тут вони говорять про асиметричні амбіції: мовляв, Росії Україна потрібна більше. А коли точніше, бояться В. Путіна більше, ніж він нас. Водночас чимало високопосадовців вважає, що Росія безповоротно занепадає. Тож українцям треба навчитися існувати з нею, спостерігаючи за її поступовим послабленням, як німці колись прожили 28 років з муром, адже будь-яка альтернатива гірша.

Нерозуміння триває

Насправді ці аргументи свідчать про стратегічну неграмотність та некомпетентність як Адміністрації Б. Обами, так і європейців і, що гірше, про страх та брак волі до протидії стратегічним реаліям. Поза сумнівом, Україна має життєво важливе значення для В. Путі-

на, який вирішив, що від неї залежить майбутнє його та Росії. Але Західні уряди не усвідомлюють, що вона так само важлива для їхньої та загальноєвропейської безпеки, якщо не для всього світового порядку. Кремлівський вождь хоче не просто поставити хрест на будь-якій можливості існування суверенної Української держави, а й знищити весь порядок, створений у 1989-1991 роках, і його речники та апологети дедалі відвертіше про це говорять. Ухилиючись, попри наші обіцянки, від захисту України та цього порядку, ми сприяємо європейській кризі й поглиблюємо її.

Такі аргументи нагадують слова Вінстона Черчіля про боязких європейських провідників, які намагалися задобрити Гітлера й Муссоліні в надії, що „коли добре нагодують крокодила, та він з'їсть їх останніми“. Вони відмовляються визнавати загрозу з боку Росії, сподіваючись, вочевидь марно, що від В. Путіна можна відкупитись і знайти лазівку, яка дасть йому змогу гідно вийти із ситуації, а нам усім повернутися до „business as usual“. Такий підхід свідчить не лише про страх перед Росією і готовність пожертвувати будь-чим, аби тільки захистити власну свободу та безпеку, а й про нерозуміння того, що, навіть коли В. Путін зупиняється, аби передихнути, він усе одно піде далі. Мінськ-2 зривається вже, бо Росія щодня порушує угоду.

Так само недоречним є аргумент про ескалаційне домінування Росії. Деякі політики звертаються до концепції дії – протидії Роберта МакНамари, не усвідомлюючи, що її неефективність доведено ще 30 років тому. Не вважають вони й на ознаки того, що російська армія, можливо, переживає кульмінаційний період. Великі втрати (зокрема за даними НАТО) змушують Москву формувати підрозділи з жителів Далекого Сходу, випускати в'язнів з тюрем, обіцяючи їм свободу та гроші. Крім того, Росія витрачає масу боєприпасів, тоді як її економіка занепадає і витрати на оборону стають дедалі обтяжливішими.

Тим часом НАТО, найпотужніший військовий альянс у світі, не робить майже або й зовсім нічого. Ніхто не обмірковує стратегічних плянів не лише щодо надання озброєнь Україні, а й щодо поєднання зброї, військових навчань, масштабної економічної допомоги для просування реформ, експорту енергоресурсів для послаблення економіки Росії та її позицій в Європі, а також щодо масштабної інформаційної кампанії для неутралізації домінування Кремля в медіа-сфері.

Ці провідники не можуть зрозуміти, що стратегічна відповідь Москві (відібрати ініціативу в неї і змусити В. Путіна перейматися перспективою ескалації з нашого боку, а не самим хвилюватися через ескалацію з його боку) цілком реальна для нас. Натомість Вашингтон і європейські столиці зазмерли в переляку, самозаспокоюванні й небажанням приймати Росію та її загрози серйозно.

Росіяни кажуть, що в страху великі очі. Це слушно, мабуть, лише тоді, коли потенційна жертва короткозора й боязлива. Москва уже готується до нового наступу, щоб захопити ще більше українських земель, а ми можемо запропонувати у відповідь хібащо демагогію та дедалі більше сигналів браку єдності і провідництва ЄС. Можемо називати наше дотеперішнє реагування на події політикою, але точніше було б сказати, що це боягузливий й ганебний відмова від політики та стратегії. Її обходитиметься вона щораз дорожче, обернувшись неминучою масштабною кризою, яка радше рано, ніж пізно, вдарить не лише по Україні, а й по Європі, а може, й по США.

(„Український тиждень“, 27 березня)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Львовчкін тримає гроші в Росії

КИЇВ. – Колишній голова Адміністрації Президента і один з провідників Опозиційного блоку Сергій Львовчкін за 2014 рік заробив 10.2 млн. грн. при депутатській платні 116.9 тис. грн. Про це йдеться у його декларації про доходи, яка опублікована 6 квітня на офіційному сайті Верховної Ради. 19.7 млн. грн. він тримає на його в банках, зокрема в „Сбербанку Росії“. Лише у звітному році С. Львовчкін поклав до банків 15.5 млн. грн. („Українська правда“)

■ Буде заборонено деякі фільми

КИЇВ. – В Україні буде заборонено фільми, які пропагують війну, фашизм і неофашизм, нищення незалежності України, розпалювання ворожнечі та приниження нації. Відповідний закон набуде чинності 4 червня, оскільки був опублікований 4 квітня. Президент Петро Порошенко підписав цей закон 2 квітня. Якщо одним з учасників фільму є фізична особа, включена до переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, фільм можуть заборонити в Україні. Перелік таких осіб складає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв. Не дозволено демонструвати фільми Росії, які містять популяризацію органів держави-агресора. („Українська правда“)

■ Скасували концерти музиканта

ЗАПОРІЖЖЯ. – 4 квітня компанія „Квартал-концерт“ скасувала концерти сербського музиканта Горана Бреговича у зв'язку з його виступом у Криму 26 березня, де він підтримував загарбання Криму Росією. 26 травня музикант мав виступити в Запоріжжі, 27 травня – в Дніпропетровську, 28 травня – в Харкові. Раніше був скасований концерт артиста в Києві, призначений на 16 травня. (Bi-Bi-Ci)

■ Відкрили „Вікно в Америку“

ЧЕРКАСИ. – 2 квітня у обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Тараса Шевченка з допомогою Посольства США в Україні відкрили інформаційно-культурний центр „Вікно в Америку“. Новий центр обладнаний комп'ютерами, принтерами, має доступ до інтернету та широке коло англомовних матеріалів, популярних американських фільмів, книжок, ігор для дітей. „Центр став 14-им ґрантівським проектом і своїм за підтримки США“, – розповіла директор бібліотеки Лілія Капкаєва. (Газета „Прочерк“)

■ Вечір на честь Миколи Лемика

КИЇВ. – В міському будинку вчителя до 100-ліття від дня народження визначного діяча національно-визвольного руху Миколи Лемика 5 квітня відбувся урочистий вечір, який ініціювали Центр національного відродження та громадська організація „Українська справа“ за підтримки Інституту національної пам'яті та Міністерства освіти і науки. На вечорі виступили Міністер освіти і науки Сергій Квіт, Голова Українського Всесвітнього Координаційного Ради Михайло Ратушний, заступник директора Архіву Служби безпеки України Володимир Бірчак, начальник управління військово-патріотичного виховання Товариства сприяння обороні України Юрій Чижмар та інші. Українські пісні часів визвольних змагань співав Василь Лютий. (Сергій Багрянний, Українська інформаційна служба)

■ Українка стала чемпіонкою світу з шахів

СОЧІ, Росія. – Українка Марія Музичук на чемпіонаті світу з шахів перемогла росіянку Наталію Погоніну і стала 15-ою чемпіонкою світу з шахів. Тріумф 22-річної шахістки з Стрия Львівської області став для шахових фахівців великою несподіванкою. На світову першість вона їхала, перебуваючи на 12-му місці в оцінці Міжнародної федерації шахів. Українські сподівання були пов'язані з старшою на два роки її сестрою Анною Музичук, яка поступилася одній з найдосвідченіших шахісток, 51-річній шведці Пії Крамлінг. (Bi-Bi-Ci)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Вдалося домовитись з Іраном

ВАШІНГТОН. – Виступаючи в Білому Домі 3 квітня, після восьмиденних переговорів представників Заходу з Іраном у швейцарській Лозанні, Президент США Барак Обама заявив, що США разом з союзниками і партнерами досягли „історичної домовленості” з Іраном. Якщо угоду буде повною мірою реалізовано, це унеможливить появу в Теграну ядерної зброї. „Як Президент і Верховний головнокомандувач я не маю більшої відповідальності, ніж турбота про безпеку американських громадян, і я переконаний, що коли ця рамкова угода приведе до остаточного договору, це зробить нашу країну, країни наших союзників і наш світ безпечнішим”, – сказав Б. Обама. „Передусім, Іран не зможе виготовити атомну бомбу, використовуючи плутоній, ядро реактора в Атаці буде демонтоване, використане паливо вивезуть з Ірану. Іран не буде будувати новий реактор. По-друге, ця угода бльокує можливість Ірану виготовити бомбу, використовуючи збагачений уран. Іран погодився скоротити кількість центрифуг на дві третини. Іран не буде збагачувати уран на об'єкті Фордо і не буде використовувати центрифуги нового покоління як мінімум 10 років”, – пояснив Президент США. „Але якщо Іран обдуристь нас, світ про це дізнається. Якщо ми побачимо щось підозріле, ми проведемо ретельну інспекцію”, – запевнив Б. Обама. („Голос Америки”)

■ Ціни на нафту далі падатимуть

ЛОНДОН. – Британське інформаційне агентство „Reuters” повідомляє про зменшення світових цін на нафту – на тлі новин про рамкову угоду з Теграном щодо іранської ядерної програми. Одним з пунктів досягнутої угоди, деталі якої мають бути визначені до 30 червня, може бути скасування санкцій проти Ірану щодо експорту нафти. В такому випадку сира іранська нафта може повернутися на світовий ринок. Ціни на нафту марки „Brent” вже 2 квітня впали на 4 відс. 3 квітня на 2.15 дол. впала ціна на нафту на азійських ринках. („Голос Америки”)

■ Ізраїль не довіряє Тегранові

ЄРУСАЛИМ. – Ізраїль розкритикував домовленості Західних країн з Іраном щодо ядерної програми. „Лозаннські угоди шести Західних країн та Ірану щодо його ядерної програми відірвані від реальної ситуації на Близькому Сході”, – заявив ізраїльський Міністер зі стратегічних питань Юваль Штайніц. Він підкреслив, що Ізраїль продовжить переконувати весь світ у тому, що не варто укладати „поганий договір” з Іраном. 2 березня Прем'єр-міністр Ізраїлю Беніамін Нетанягу в терміновому порядку прибув до Вашингтону, щоб перешкодити можливій угоді між США та Іраном. Європейський союз за підсумками переговорів у Лозанні вирішив скасувати санкції проти Ірану, заявила 2 квітня керівник дипломатичної служби ЄС Федеріка Могеріні. (Bi-Bi-Ci)

■ Барак Обама відвідає Кенію

ВАШІНГТОН. – Білий Дім повідомив, що в липні Президент Барак Обама поїде з візитом до Кенії – країни, де народився його батько. Ця візита буде четвертою поїздкою Б. Обама до Африки на південь від Сагари і першою мандрівкою до Кенії з 2008 року, коли він був обраний Президентом США. Серж Юнду, фахівець зі зв'язків з громадськістю Африканського центру стратегічних досліджень при Університеті національної оборони, вважає, що візита Б. Обама до Кенії має особливе значення. „Кенійці ставляться до цього як до його повернення додому. Всій Африці це переконливо засвідчує, що цей континент дорогий серцеві Президента Обама”, – підкреслює експерт. Перебуваючи в Кенії, Президент Б. Обама має взяти участь у Глобальній зустрічі з проблем підприємництва. У цьому форумі беруть участь представники ділового співтовариства, міжнародних організацій та національних урядів. Цього року він вперше проводитиметься в Африці на південь від Сагари. Як повідомляється з Білого Дому, покищо невідомо, чи збирається Президент зустрітись зі своїми родичами, що живуть в Кенії. („Голос Америки”)

Австралійці попросять озброєння для України

КАНБЕРА, Австралія. – „В рамках співпраці між Україною і Австралією ми будемо просити уряд про надання Україні не лише гуманітарної допомоги, але й говорити про можливість отримати озброєння”, – заявив голова Австралійської федерації українських організацій (АУФО) Стефан Романів 28 березня під час зустрічі з нещодавно призначеним Послом Австралії в Україні Дагласом Трапетом, організований АУФО за сприяння депутатської групи з міжпарламентських зв'язків між Україною та Австралією.

С. Романів повідомив, що міжпарламентська група за підтримки української громади буде добиватися призначення почесних консулів України з числа відомих австралійців.

В Австралії тепер щодня виходять новини з України в рамках проекту „Ukraine today”.

Австралія однією з перших надала політичну (і не лише) підтримку Україні, а Д. Трапет сам брав участь в роботі слідчої комісії, що розслідувала катастрофу літака, збитого з російської зброї над територією Донбасу.

Посол Д. Трапет в свою чергу запевнив, що політика тиску на Росію буде тривати, санкції будуть діяти, а Україні буде надана економічна та гуманітарна допомога. Зокрема, для гуманітарної програми Світового Конгресу Українців „Захист патріотів” австралійці вже пожертвували понад 200 тис. дол.

Заступник голови Верховної Ради України Андрій Парубій, дякуючи австралійському народові і державі, наголосив, що дві країни об'єднує спільна загроза, яку несе путінська Росія.

(УІС)

Командир „ДНР” Дмитро Сапожников: „Я поїхав на Донбас росіян захищати”

31 березня командир відділення спецпризначення самопроголошеної „ДНР” росіянин Дмитро Сапожников розповів Андрієві Горянову та Ользі Івшиній з Бі-Бі-Сі про раніше невідомі подробиці боїв за Дебальцеве. За його словами, операцією керували кадрові російські офіцери, включно з генералами. Д. Сапожников народився і виріс у Санкт-Петербурзі. У жовтні 2014 вирішив поїхати на схід України – за його власними словами, щоб „захистити російських людей”, брав участь у боях за донецьке летовище і Дебальцеве. Його підрозділ був готовий до можливого наступу на Маріюпіль.

– Наскільки ефективно, на ваш погляд, добровольчі батальйони і регулярні частини Збройних сил України можуть дати відсіч на маріупольському напрямку?

– Ось, наприклад, Дебальцеве. На початку лютого ми приїхали туди, базувалися у Вуглегірську, на важкій техніці висувалися на свої позиції. Нас взяли у кільце. Але ми прорвалися, бо приїхали на допомогу наші танки. Це російська армія, буряти. Завдяки їм взяли Дебальцеве.

З боку „ЛНР” заходили танки і російські підрозділи ... Уже визнали те, що росіяни воюють, їх частин дуже багато. І завдяки російським підрозділам позиції вдається швидко брати. Російські генерали і полковники все вирішували.

– Але Росія дотепер відмовляється визнати, що у боях на Донбасі беруть участь її кадрові військові...

– Так. Але я думаю, тут буде, як з Кримом. Спочатку всі заперечували, що російські військові брали участь у приєднанні Криму. А зараз вже ні. Ось вийшов документальний фільм: визнання Путіна про Крим, як він особисто рятував Януковича. Те саме буде й тут.

– Ви багато спілкуєтеся з російськими солдатами. Який у них настрій? Як вони ставляться до того, що вони беруть участь у бойових діях на сході України?

– Я зустрічав тільки російських контрактників. Під Дебальцевим була бурятська частина, там були лише буряти. Вони говорили, що чудово знали, куди вони їдуть, але офіційно говорили: „Ми їдемо на навчання”. Розповідали, що їх перевозили вночі у вагонах, щоб ніхто нічого не бачив. І були, кажуть, ті, хто відмовився їхати. Але інші приїхали сюди добровільно і знали, на що йдуть.

– Як довго ще триватиме цей конфлікт?

– Все це продовжуватиметься до тих пір, поки Україна не „здується”. Але до цього вже йде... Якщо буде зміна влади і Порошенко піде, то й війна закінчиться. А взагалі ми будемо воювати, доки не звільнимо територію Донбасу. Сподіваюся, це буде вже незабаром. Я готовий залишитися тут на рік-два.

– Розкажіть трохи про себе.

– Я навчався у Санкт-Петербурзькому дер-

жавному університеті. У мене була мета – займатися політикою, стати депутатом. Всі в моїй родині споконвіку були військовими. Років у 16 я вступив до Російського монархічного громадського руху. Зараз офіційно я є головою регіонального відділення Монархічної партії Росії. А у жовтні покинув усе й поїхав на Донбас росіян захищати.

– Чи можна було уникнути цієї війни?

– Я гадаю, що якби ми не заступилися за „ДНР” і „ЛНР” і не забрали Крим, то в Росії була б революція. Народ не зрозумів би, чому ми не захищаємо своїх людей. Це було б зрадою у чистому вигляді. Те, що Путін заступився за росіян, – молодець, я вважаю!

– У чому саме полягала б зрада?

– До приєднання Криму і Олімпіади в Сочі у мене було погане ставлення до Путіна. Я більше схилявся до точки зору опозиції. І за політикою, і за світоглядом. Зараз я бачу, що Путін – це єдина людина, яка утримує вертикаль влади. І не було б його, напевно, зараз хтось на кшталт Немцова розвалив би країну.

– Що ви можете сказати людям, які живуть в Україні, хочуть незалежності і вважають, що російський братній народ напав на них?

– У них була ця незалежність до Майдану. Ми хіба нападали на їхню територію? Я і зараз не вважаю це вторгненням. Аналогічна ситуація склалася у Першу світову війну з Сербією і Чорногорією. Тоді ми хіба втручалися? Вони нам вдячні були. І те ж саме тут. Ми вступилися за свій братній народ, який був у небезпеці репресій. Що, наприклад, говорив той самий „Правий сектор” і уряд Турчинова? Що вони хотіли зробити з тими, хто буде проти влади? Ми всі чудово це пам'ятаємо. Мені здається, зараз Україні треба дивитися в інший бік. Тому що вони зараз опинилися вже у васальній залежності від Європи і від США. Я гадаю, що їм варто повернутися назад і зрозуміти, що у них і зараз немає ніякої незалежності.

– Чому Росія не говорить відкрито про втрати російських громадян на південному сході України?

– Коли я був там, то був упевнений, що всі

(Закінчення на стор. 14)

Постане пам'ятник Митрополитові Шептицькому

Марта Осадца

ЛьВІВ. – 22 березня на площі перед Собором св. Юра відбулася презентація проекту пам'ятника Митрополитові Андрееві Шептицькому.

Розпочалася презентація з молитви, після якої до присутніх звернувся з промовою Єпископ-помічник Львівської Архиепархії Венедикт. Один з авторів проекту, архітектор Ігор Кузь-

мак на екрані, встановленому на площі, показав присутнім проект пам'ятника і площі навколо нього. Митрополит буде зображений у простій чернечій рясі з хрестом у руці, другою рукою спертій на стелу, яка символізує родину Влади-

ки. Потім голова Товариства політв'язнів і репресованих Петро Франко розповів про родину Шептицьких і роль Митрополита в історії Галичини і України.

Пам'ятник Шептицькому у Львові: гібридна війна на теренах Галичини

Олесь Городецький

Вже декілька тижнів у Львові йде активна дискусія щодо встановлення пам'ятника Митрополитові Андрееві Шептицькому. Дискусія досить дивна. Широ кажучи, ніколи не думав, що вона може мати місце власне у Львові – столиці Галичини, яка завдячує Митрополитові А. Шептицькому, без перебільшення, майже всім.

Перекоаний, що 95 відс. львів'ян, за винятком нащадків енкаведистів, „за“ вшанування пам'яті А. Шептицького. Соціологічних досліджень на цю тему я не бачив, але історія і сучасність цього міста не дає підстав у цьому сумніватися.

Розуміючи всю безперспективність прямих виступів проти встановлення пам'ятника Митрополитові, його опоненти обрали інший шлях, значно підступніший: вони наче й за А. Шептицького, лише проти ухваленого проекту і за... захист дерев парку. Більше того, вони монополізують право називатися „громадськістю“ та протиставляють себе Церкві („консервативній“, „фундаменталістичній“) і, отже, „негативному персонажу“.

Багато простих людей, не обізнаних у тонкощі

питання, визнають їхню рацію: всі ж за природу і за збереження зелених насаджень, а про смаки, тим більше мистецькі, як відомо, не сперечаються. Тобто протиставляється ідея встановлення пам'ятника різним соціально важливим справам: збереженню парку, вирішенню проблеми неприємного запаху в місті, зміні інтенсивності транспортного руху.

Насправді, має місце дуже тонке маніпулювання свідомістю людей з боку сил, котрі за будь-яку ціну не хочуть допустити у Львові появи монумента українському Мойсеєві. Ці сили, не тільки з російською пропискою, створюють видимість „глобального“ конфлікту, очікуючи, що питання спустять на гальмах і вкотре відкладуть до „кращих“ часів. І досить успішно. Декілька авторитетних в Україні людей уже поспішно встигли заявити, що пам'ятник такою ціною непотрібний, тому краще зачекати, поки конфлікт затихне. А де гарантія, що не буде нових конфліктів, спровокованих новими „активістами“? Де гарантія, що нові проекти сподобаються всім? За аналогією, якщо Верховна Рада не бажає ухвалювати якийсь законопроект, його віддають „на

(Закінчення на стор. 14)

Відозва Наукового Товариства ім. Шевченка в Україні

Жодна людина доброї волі в жодній країні світу не може сьогодні залишатися байдужою до трагедії, котру переживає український народ у зв'язку з агресією путінської Москви проти суверенної Української держави. В самій Україні справедливу боротьбу за її життя і свободу ведуть не лише Збройні сили, Національна гвардія, добровольчі батальйони і члени всенародного волонтерського руху, але й, своїм засобами, найширші наукові, культурні, мистецькі кола, про що свідчить нижче вміщений текст відозви, ухвалені на XXVI Науковій сесії Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові 28 березня.

Ми, учасники XXVI Наукової сесії Наукового товариства ім. Шевченка, висловлюємо рішучий протест проти агресивної політики Москви, яка підірвала основи миру та глобальної стабільності і виявила повне нехтування міжнародним правом. Упродовж останніх місяців, починаючи з кінця лютого 2014 року, за наказом вищих посадових осіб Російської Федерації здійснено неспровоковано військову агресію Росії проти України, незаконну окупацію та анексію Автономної Республіки Крим і Севастополя, організовано озброєний сепаратизм і тероризм на сході України.

Особливу роль у розпалюванні війни відіграють засоби масової інформації Росії, які перетворилися у зброю, що перевершує пропаганду геббельсівського масштабу. Вони цілеспрямовано сіють ненависть і ворожнечу між народами-сусідами, створюючи брехливі сюжети про „бандерівців“ та „фашистів“.

У ході неоголошеної війни проти України вбито понад 5,000 громадян, понад 11 тис. отримали поранення. Кожного дня внаслідок обстрілів знищують заводи й фабрики, інфраструктуру, дороги та мости, руйнують житлові будинки та долі тисяч громадян. Майже 1.5 млн. біженців покинули Донбас. Збитки від руйнування оцінюються десятками мільярдів доларів. Цинізм кремлівської верхівки, яка підтримує терористів на державному рівні, перетворює вбивство безневинних мирних громадян на повсякденне явище. Очевидною є причетність Росії до таких терактів, як збиття цивільного пасажирського літака, трагедії у Волновасі, Донецьку та Маріуполі. Росія про-

довжує політику геноцидів та депортацій, яку широко застосовувала царська та радянська влада проти підвладних народів, у тому числі кримських татар.

Ми, представники найстаршої громадської організації України – Наукового товариства ім. Шевченка, звертаємось до політиків та державних діячів: усі суперечності слід відкласти, об'єднавши зусилля для захисту Батьківщини, для боротьби з головним внутрішнім злом – корупцією. Закликаємо Вас пришвидшити процес імплементації антикорупційного законодавства; ухвалити низку законів, що регулюють статус і повноваження, порядок добору, призначення та переатестації державної та місцевої служб; невідкладно ухвалити воєнну доктрину, яка передбачає розбудову Збройних сил України за стандартами НАТО; в найкоротші терміни провести економічні та політичні реформи на благо всього українського народу.

Для подолання агресії, встановлення справедливого миру в Україні потрібна консолідація зусиль суспільства, всіх гілок державної влади, політичних партій та громадських організацій. До такого єднання зусиль в обороні Батьківщини, у допомозі захисникам Вітчизни та постраждалим мирним мешканцям Донбасу ми закликаємо і членів Наукового товариства ім. Шевченка, його осередків та всіх вчених України. Заради свободи і свого майбутнього ніхто не повинен залишатися осторонь у час боротьби за мир, незалежність і свободу своєї країни.

(Закінчення на стор. 14)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Менендеса звинувачують у корупції

ВАШІНГТОН. – 1 квітня Департамент юстиції США пред'явив сенаторові-демократові від штату Нью-Джерзі Робертові Менендесові офіційне звинувачення в отриманні хабарів від давнього друга-офтальмолога в штаті Флориди в обмін на просування інтересів цього лікаря. Увечері того ж дня виступаючи на прес-конференції. Р. Менендес заявив, що „розлючений“ звинуваченнями, і відхилив їх як неправдиві. „Я обурений тим, що прокурорів з Департаменту юстиції обманом змусили почати це розслідування три роки тому за неправдивими звинуваченнями ті, хто має політичні мотиви, щоб змусити мене мовчати. Але вони не змусять мене мовчати“, – сказав сенатор. У зв'язку з цими подіями Р. Менендес вирішив на час розслідування тимчасово залишити посаду в Сенатському Комітеті закордонних взаємин. Замінить його колега-сенатор Бенджамін Кардин. („Голос Америки“)

■ Росія рветься до впливу на Балканах

ВАШІНГТОН. – Віце-президент аналітичного центру „Атлантична рада“ Деймон Вилсон в інтерв'ю для „Голосу Америки“ 3 квітня ствердив, що зволікання світових провідників у розв'язанні конфлікту з Росією загрожує небезпечними наслідками на Балканах. „Слід докласти зусиль, щоб надійно забезпечити стабільність в Європі, особливо на Балканах. Якщо ми завагаємось, прокляпаємо, не будемо рухатись далі, ми таким чином запросимо росіян. І це сіяння розбрату росіянами на Балканах буде таким самим, як ми це спостерігаємо на сході України. Спочатку спроби і тестування цього розбрату, які з часом можуть призвести до вогню. Ми повинні з цим покінчити“, – вважає Д. Вилсон. Одним з найважливіших чинників стабільності Д. Вилсон називає здоровий і незалежний енергетичний ринок. Сполучені Штати, каже експерт, повинні стати частиною побудови стратегії стабільної європейської енергетики. („Голос Америки“)

■ Туреччина не байдужа до долі Криму

АНКАРА. – 3 квітня Міністер закордонних справ Туреччини Мевлют Чавушоглу, виступаючи на прес-конференції у Вільнюсі, засудив порушення прав тюркомовних татар у Криму і оголосив, що найближчим часом Анкара надішле до Криму неофіційну місію спостереження. „Мешканці Криму, особливо кримські татари, піддаються утискам і нагінкам. Їх права порушуються“, – сказав М. Чавушоглу. Декілька днів перед тим незалежний кримський телеканал „АТР“ припинив мовлення після неодноразових відмов російської влади видати йому ліцензію. „АТР“ був створений як перший канал, що орієнтується на аудиторію кримських татар – корінної етнічної групи чисельністю близько 300 тис. осіб, які були депортовані з регіону радянськими органами влади в 1944 році. Телеканал був рідкісним критичним голосом під час російської анексії Криму в минулому році. (УНІАН)

■ Роля США – незамінна, каже Кларк

ВАШІНГТОН. – Виступаючи 1 квітня на прес-конференції в американській столиці, колишній Головнокомандувач військ НАТО генерал Веслі Кларк висловив думку, що США, замість відігравати провідну роль у вирішенні конфлікту в Україні, вчинили помилку, довіривши цю кризу Німеччині. „Якщо ми, США, самі себе утримуємо від допомоги Україні, заохочуючи Німеччину взяти на себе ініціативу, то наступний російський наступ неминуче засвідчить хибність німецької аналізи. Ангела Меркель гарний політик, вона може скільки завгодно казати, що „немає військового вирішення конфлікту“. Однак, третій російський наступ означатиме, що принаймні Путін бачить військове вирішення конфлікту. Ми давали європейцям шанс вирішити Балканську кризу упродовж кількох років. Нарешті ми сказали: ми самі вирішимо цю кризу. Ми надіслали 30 тисяч американських вояків, щоб зцементувати підписані мирні домовленості“, – відзначив В. Кларк і остеріг, що у разі поразки України наслідки для всієї Східної Європи будуть непередбачувані. (Радіо „Свобода“)

Довіра – винятково цінна річ

Не могла б здійснитися така чиста помислами і надіями стихія, якою була Революція гідності, неможливим був би проїнятий почуттями братерства загальноукраїнський волонтерський рух, без вагань і сумнівів не стали б до зброї сотні добровольчих батальйонів, якби українці як спільнота, як нація не зберегли б, всупереч нашій немилосердній національній історії, довіри одне до одного.

Однак, на жаль, довіри між суспільством і владою все ще бракує. Очевидно, якоюсь мірою ця хиба є спадковою і, знов таки, історично пояснимою: протягом сотень років в Україні панували чужі, антиукраїнські влади, заохочуючи і змушуючи наш народ до чвар і розбрату, в колективній підсвідомості ці рудименти тяжкого минулого досі залишаються, тим більше, що і з відновленням незалежності в 1991 році державний провід України дуже рідко заслуговував на щось подібне до довіри.

Али нині, після очищувального ентузіазму Майдану і в умовах війни з одвічним московським окупантом, ця довіра дуже потрібна і, ми певні, вповні можлива. Щоправда, вона залежить від обох сторін – від суспільства і влади, і кожна сторона мусить виявити максимум самокритичності, самовимогливості і розв'язувати проблему, починаючи з себе, а не показуючи пальцем на когось.

Нашому народові вже час навчитися ставитись до влади з глибшою повагою, відчувати її як свою. А влада повинна відповідати вірності своєму народові, розумінням, що вона є його природною часткою.

Як свідчать висліди безрезневого всеукраїнського опитування, здійсненого Київським міжнародним інститутом соціології і Соціологічною службою Центру Разумкова, є підстави говорити про позитивні зрушення в моральній атмосфері українського суспільства, але водночас все ще є причини для занепокоєння.

Отже, як і можна було передбачати, найбільше українці довіряють Церкві (66.2 відс. опитаних), Армії (60.9 відс.), Національній гвардії (56.7 відс.), засобам масової інформації (50.2 відс.), громадським організаціям (45.7 відс.). Як ніколи раніше за всі роки незалежності високим авторитетом користується глава держави: Петра Порошенка підтримують понад 53 відс. опитаних.

Проте невеселим мінусом позначається оцінка таких важливих державних структур, як Національний банк (рівень невідтримки – 77.3 відс., голову НБУ Валерію Гонтарєву підтримують лише не повні 5 відс., а загалом банківській системі України не довіряють понад 80 відс. опитаних), Конституційний суд (рівень недовіри до нього – 71.4 відс.), Міністерство внутрішніх справ (недовіра – майже 70 відс.). Українським судам не довіряють 81.4 відс.

Є щось зовсім дивне. Наприклад, міському голові Києва Віталієві Кличкові який, пам'ятаємо, навіть вважався кандидатом на пост Президента країни, нині не довіряють 65 відс. опитаних, а керівникові депутатської фракції від „Блоку Петра Порошенка“ Юрієві Луценкові – 64 відс.

Та найбільшу тривогу викликає цей вислід опитування: дві третини респондентів є такої думки, що внутрішня ситуація в Україні розвивається в неправильному напрямкові. Втім, і ця негативна оцінка має свій добрий бік, бо свідчить, що люди не байдужі до долі своєї країни і уважно стежать за діяльністю влади. Але цей же негатив також показує, що влада все ще не має тісного взаємозв'язку з суспільством і не узгоджує з ним напрям і динаміку розвитку країни. Прикрий висновок – з огляду на те, що в період великих реформ уряд повинен мати беззастережну підтримку з боку більшості громадян.

ІСТОРІЯ

Недоспівані пісні Володимира Яцола

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – Мало хто знає, що долю Володимира Івасюка повторив інший молодий талановитий композитор, його товариш і побратим Володимир Яцола. Буквально через півроку після того, як В. Івасюка було знайдено повішеним у лісі, В. Яцола так само за нез'ясованих обставин втопився у озері, що в межах Івано-Франківська. Сезон був далеко не купальний – це сталося 18 жовтня, до того ж безслідно зникла течка з нотами, яку він мав при собі. Сумнівів у тому, хто ініціював цю смерть небагато – відразу після смерті В. Івасюка, В. Яцола казав друзям: „Зі мною буде те саме“.

В. Яцола – наш земляк, народився у селі Сотницька Балка Новоукраїнського району 22 квітня 1954 року. Судячи з назви – село давнє, козацьке. Але становлення майбутнього композитора відбувалося на заході України. Спочатку було Івано-Франківське музичне училище, потім музично-педагогічний факультет місцевого педагогічного інституту.

Будучи студентом, Володимир створив вокально-інструментальний ансамбль „Гуцулочки“, який мав великий успіх, виступав у Японії, Польщі. Вже тоді зазвучали пісні В. Яцола „Анничка“, „Чари“, „Квітне Україна“, „Квіти сонця“, „Загубив – не вернеш“, „Пора весіль“, „Гей, як сонце спати ляже“. У 1979 році фірма „Мелодія“ випустила платівку його пісень. Того ж року молодого композитора не стало. Із життя він пішов 25-літнім.

Є свідчення, що він був фактичним автором популярної нині пісні „Край, мій рідний край“, яку подарував Миколі Мозговому, якому вона дуже сподобалась.

Ім'я композитора В. Яцола не



Володимир Яцола

можна назвати відомим. Але друзі й колеги потроху повертають пам'ять про його творчість і талант. У 2001 році у Івано-Франківській філармонії відбувся вечір пам'яті „Повернення Володимира Яцола“. У 2006 році видавництво „Лілея НВ“ видало збірку творів композитора „Недописані мелодії, недоспівані пісні“.

Поет Роман Біль, на слова якого В. Яцола написав свою першу пісню, присвятив йому вірш:

*Чорні клявіші і білі –
Чорна туга, білий сум...
Відняли у пісні крила.
Мовкнуть струни твоїх дум,
Недописаних мелодій,
Недоспіваних пісень.
Притулювся десь на споді
Білих днів твоїй чорний день.
Чорні клявіші і білі –
Білі дні і чорні дні...
Твоя доля споділа
В чорно-білому вогні.*

3. Омріяний Москвою...

(Закінчення зі стор. 2)

„Щоб жоден народ Угорщини не був визнаваний панівним і щоб усі народи були рівні“.

Згідно з тим же експансивним мадярським характером, повстання на перших порах розвивалося так успішно, що віденський імператорський двір злякався „Весни народів“, і цісар Франц-Йосиф I попросив військової допомоги від російського царя Миколи I.

Похід російської армії на мадярських повстанців очолив князь Іван Паскевич.

Цей похід був також могутнім стимулом для розгортання московського руху серед малих народів центральної Європи. Після перемоги російської зброї їм здавалося, що лише Росія врятує і захистить їхні національні ества. Жертвами цієї марної віри впали закарпатські русини, в децю меншій мірі – галичани. Московська агентура, що йшла услід за військом князя І. Паскевича, широкою пропагандою створювала враження спорідненості русинів з росіянами, спорідненості галицького і закарпатського діалектів з російською мовою. Цією мовою почали виходити „вістники“, і газети. Мішанину з

русинсько-української і російської мов являли собою тексти багатьох закарпатських і галицьких авторів. Найвпливовіші русинські громадські, літературні, духовні діячі, як от Адольф Добрянський, Іван Раковський, Євген Фенцик, Олександр Павлович, Олександр Духнович на Закарпатті, Іван Наумович, Михайло Качковський, Денис Зубрицький, Богдан Дідицький, Іван Гуталевич, Яків Головацький та чимало інших у Галичині у своєму щирому самозасліпленні тягнули за „визвольницькою“ Росією і небезпечно дезорієнтували свої спільноти, зокрема знехтувавши органічною для свого народу мовою.

„Весна народів“ добре скінчилася тільки для німців, мадярів і поляків. Невдовзі після поразки революції під проводом Л. Кошута віденський імператорський двір зважився на так звану політику „вирівнювання“, внаслідок якої Угорщина домоглася однакового з німцями вивіщення над малими народностями імперії, і саме цей історичний гріх, як стверджують історики, істотно посприяв поваленню Австро-Угорщини у висліді Першої світової війни.

(Закінчення читайте в наступному числі нашого тижневика.)



СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Прочитала з вдячністю „Альманах УНСоюзу-2015“

Прочитала (хоч ще не усі сторінки) „Альманах-2015“. Уже обкладинка Едварда Козака, нашого неповторного ЕКА, промовляє до сердець читачів. Прочитала з вдячністю про 100-річчя стрілецької слави і дякую Богові, що послав нам таких талановитих і працьовитих патріотів, як редактор Петро Часта, який віддзеркалив усі історичні події в статті „Гей, там на горі Січ іде“. Його щотижневі статті – філософічні, глибокого змісту, наскрізь патріотичні, зрозумілі для усіх читачів. Бракує слів, щоб гідно подякувати йому.

Стаття „Вічна пам'ять „Небесній сотні““ звернена до сердець наступних поколінь. Немає ціни на свободу... Скільки ще тих сотень дове-

деться скласти?

Мене особисто торкнула сторінка „Брати мої“ – теж Петра Часта. Це дар безцінний, який промовляє до кожної людини. Наші священослужителі повинні більше говорити на цю тему. Як потрібно щиро й нелукаво бути братом, побратимом чи посестрою! Я це засвідчила впродовж мого 92-літнього життя. Може й тому відчуваю, розумію, як тяжко було нам покидати рідні землі – чи Холмську Русь, чи Лемківщину, чи Бойківщину. Може й тому, що виростили ми на тих самих піснях – „Як я їхав з Дебрецена“, „Горіла сосна, горіла“.

Катря Гуцал-Зоряна,
Мейпл-Гров, Мінесота

Володимир Путін хоче війни

Володимир Путін визнав, що вжив би атомну зброю при загарбанні Криму, якби опір українського війська був сильнішим. Пригадаймо, що населення Криму тулиться вздовж морського берега і такий ужиток атомної зброї допровадив би до суво-

рої смертельної війни між місцевим населенням і прихоськами. Хто любить атомну смерть, тому ніби рай в Криму, а Чорнобиль – забавка!

Д-р Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиген

Історичні корені тероризму Росії

Боляче дивитися, як ціла зграя російських поліцейських з тренуваними псами знущаються над тендітною, ослабленою довготривалим голодуванням, українською патріоткою Надією Савченко. Російські спецслужби навчилися викрадати людей у своїх імперських попередників, розпочинаючи з середньовіччя. Мастаком цього з своєю командою тигулованих горлорізів був цар Петро І. Пригадаймо, як було викрадено царя Олексія, який не витримав жакетних катувань і помер в катівні.

Особливо жорстко російські посланці Петра І полювали за мазепинцями. На гетьмана в еміграції Пилипа Орлика неодноразово влаштовували засідки і спроби вбивства. У Вроцлаві був складений плян захоплення гетьмана, фатальний день був призначений на березень 1721 року, але П. Орлика сховав у своєму замку його родич з Чехії.

В Гамбурзі російські агенти викрали племінника гетьмана І. Мазепи – Андрія Войнаровського. Це вчинено через жінку, відому красуню Аврору фон Конігсман, яка стала приманкою для нього. У Петербурзі відразу ж почалися допити і катування за наказом Петра І. А. Войнаровський закінчив своє життя в сибірській глушині.

Крім А. Войнаровського, російські шпигуни викрали з польської території у 1720 році сина полтав-

ського полковника Григора Герцика, чий предки служили ще Богданові Хмельницькому. І таких прикладів в історії Росії чимало.

Вже при більшовиках було викрадено, а пізніше розстріляно генерала, керівника Другого Зимового походу Юрія Тютюнника. Саме з Москви організовано вбивства на територіях чужих держав видатних українських політичних діячів Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Лева Ребета, Степана Бандери. Було схоплено Президента Карпатської України Августина Волошина, вивезено в СРСР і закатовано. Апостольський візитатор українців у Німеччині о. Петро Вергун був схоплений в Берліні в липні 1945 року і помер в одному з таборів Іркутської області у 1957 році.

Пригадаймо, що Сталін знайшов свого супротивника і заодно великого ката українців Лева Троцького аж у Мексиці, де льодорубом агент проломив йому голову.

Таким чином, Володимир Путін мав у кого переймати досвід. Приклад Литвиненка і його смерть в Англії – пряме підтвердження. Але наша героїня, мужня Надія Савченко, не стала на коліна перед путінськими катами. Вона вистійть, і ми віримо, що Україна з гідністю зустріне свою незламну доньку.

Ігор Федик,
Львів

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі „doc“.

Ми запросили молодь з Криму і Донбасу

Організатори всеукраїнської патріотичної теренової гри „Гурби-Антонівці“, яка 1-4 травня щороку відбувається на місці найбільшого бою бійців УПА з загонами НКВД, цього року вирішили приділити значно більше уваги молоді зі східних та південних регіонів України.

У зв'язку із ситуацією, яка склалася на Донбасі та Криму, було прийняте рішення частково компенсувати проїзд учасникам зі східних областей та повністю повернути вартість квитків для молоді з Донбасу та окупованого Криму.

Загальний бюджет проведення гри становить 250 тис. грн. Для того, щоб назбирати усю потрібну суму для проведення теренівки, ми зареєстрували гру на „Спільнокошті“ платформи „Велика ідея“, де кожен може зробити свій внесок у розвиток будь-якої ініціативи (від 1 грн.). Фінансування отриму-

ють лише ті проекти, які цікаві для суспільства і зберуть необхідну для проекту суму.

Гроші, зібрані на даній платформі, організатори використають на придбання спорядження та засобів радіозв'язку, які опісля будуть відіслані у добровольчі батальйони.

Ми сподіваємося, що молодь з Донбасу, на яку тут дуже чекають, по-новому подивиться на діяльність й боротьбу ОУН та УПА, без тієї брехні, яку поширює Кремль.

Проект гри „Гурби-Антонівці“ на „Спільнокошті“ можна побачити за адресою: <https://biggggidea.com/project/1043/>. Правила та реєстрація учасників: <http://mnk.org.ua/gurby2015>.

Іван Кішка,
голова Молодіжного
націоналістичного конгресу,
Київ

Допомогли гармашам полку „Азов“

У „Свободі“ 9 січня був вміщений лист Михайла Гереця „Дід шукає допомоги для полку“. З появою цього листа було започатковано збірку фондів між читачами „Свободи“, членами Дослідної фундації ім. Олега Ольжича, знайомими та членами родини для придбання необхідних приладів артилерійському дивізіону полку „Азов“.

В короткому часі було зібрано і переслано за призначенням в Україну понад 10,000 дол., які були виплачені в американській валюті. Маючи стабільну валюту, представники дивізіону, а ними є дід і мати командира дивізіону, змогли закупити необхідні прилади і доставити їх в район Маріуполя, який охороняє полк „Азов“. Всі посвідчення витрат були нам надіслані.

Коли бійці дивізіону довідалися про отримані фонди на закуп необхідних приладів, то дуже розчулились і просили щиро подякувати таким географічно далеким, але серцем близьким патріотам України з Америки. А 20 березня електронною поштою надіслали світлинку та листа:

„Бійці артилерійського дивізіо-

ну полку „Азов“ дякують Дослідній фундації ім. О. Ольжича, Галині і Романові Гелетканичам, Аллі і Михайлові Герецям, Вірі Різванюк та Петрові Герецю, Оксані і Володимирові Бакумам та іншим патріотам з Америки за дієву допомогу у зміцненні обороноздатності підрозділу. Спасибі за те, що відгукнулись на прохання наших рідних з приводу придбання таких вкрай необхідних в даний час артилерійських приладів.

Боротьба з агресором проти нашої держави не залишає байдужими щирих патріотів України, де б вони не мешкали. Завдяки вашій підтримці наша боротьба наблизить перемогу над загарбником. Слава Україні! Героям слава!“

Управа Дослідної фундації ім. О. Ольжича продовжує збірку пожертв на підтримку добровольчого полку „Азов“, який 27 лютого Бі-Бі-Сі назвала „Ukraine's most feared volunteers“. Зробіть Вашу пожертву, виставляючи чеки на Olzhych Research Foundation Inc., і вишліть на адресу; 5 Newfane Rd., Bedford, NH 03110.

Михайло Герець,
Ратерфорд, Нью-Джерсі



Бійці артилерійського дивізіону полку „Азов“.

Спомин про український Великдень

Роман Воронка

Любов до традицій, які прищеплюється у ранні роки, глибоко залишилася у моїй пам'яті. Картини святкування Великодня відчую сьогодні. Предківські традиції-ритуали ваблять мене до церкви, щоб бути у рядах тих, до яких мене приділила доля, з якими я ділю мої українські гени. Немає у мене найменшого сумніву щодо краси ритуалів нашої Церкви. Легенда, що Володимир Великий був настільки захоплений багатством східної церкви, що привів Київську Русь до східного обряду, дуже вірогідна.

У нашій родині Великий піст передував святкуванню Великодня. Під час посту зникали улюблені страви. Не їли ми м'яса у середи і п'ятниці. Були пісні обіди, без набілу. Ох, як тоді хотілося мені з'їсти щось солодкого. Не раз, голодний, я відкривав банку сардинок, заїдав хлібом і попивав несолодjenим чаєм. Я марив різними шоколадами, цукерками і печивом.

Замовкав перед Великоднем телевизор.

Під час Великого посту у церкві були проповіді-реколекції. Тиждень, або й довше, ходили ми кожного вечора до церкви на проповіді, які мали посилити, відновити, поглибити нашу віру у Христа і нагадати нам про обов'язок жити праведним життям. Найчастіше виголошував ці проповіді священник-проповідник, який спеціально приїздив на час рекoлекцій. До нього ходили сповідатися парафіяни, яким було незручно сповідатися у священників, з якими були добре знайомі.

Початком великодних святкувань був Великий четвер. Ми йшли до церкви слухати про Страсті Христові. Це були 12 читань з Євангелії. 12 разів виходив священник і читав про події, які вели до вбивства Христа. Ритуал був такий, що кожного разу священник виходив у інших ризах. Коли я був дитиною, то Євангелію читали малозрозумілою старослав'янською мовою. Понура і сумна атмосфера панувала у церкві, і відчувалося, що діється щось трагічно-



Зображення Обливаного понеділка на картці, виданій Пластом. Малюнок Яреми Козака.

го, а ми, грішники, брали у тім участь.

У Велику п'ятницю було покладення плащаниці. Раненько, без сніданку, ми спішили до церкви, де Богослужба закінчувалася покладенням плащаниці – полотна з зображенням Христа, біля тетраподу, наче у гріб. Під час дня приходили вірні і зупинялись біля Божого гробу – плащаниці. Вони розпочинали відвідини Божого гробу за 15 кроків перед ним і на колінах пересувалися вперед до плащаниці, щоб її поцілувати.

Біля Божого гробу була стійка – два або і чотири пластуни і пластунки або члени Спільноти Української Молоді, котрі, наче римські вояки, пильнували гріб, відбували стійку. Нераз і я, як пластун, стояв на стійці. Нелегко було стояти у нерухомій позі 15 хвилин, аж до часу, поки тебе не замінять.

Вдома у п'ятницю

мама варила і пекла. Прекрасний запах джанив наших голодні ніздрі. Ми, діти, порозкладавши по цілим столі склянки з різними фарбами, робили крашанки. Вибірвали найкращі формою яйця. Чейже ми готувались до часу, коли під церквою будемо стукатися яйцями і забирати у противника як трофею розбиту крашанку.

У суботу був піст, увесь день ми нічого не їли. Піст цей тривав аж до неділі, до свяченого стола. В той день більшість ранку я проводив біля церкви, де роїлось від приятелів і приятельок, які відбували стійку біля Божого гробу. Після полудня родина їхала під церкву святити кошики з паскою, ковбасою, маслом, яйцями, хроном. Усе це лежало у кошику на вишиванці. Священик кропив їжу свяченою водою. Смачно пахло часником недоступне нам кільце ковбаси.

У Воскресну неділю ми вставали дуже раненько, ще перед сходом сонця, і йшли до церкви на Воскресну утрєню. Церква була зачичена – Христос мертвий. Перші промені сонця освітлювали двері церкви, коли священник радісним голосом заявляв: „Христос Воскрес!“ Тричі народ з духовниками обходив церкву. Маленькі дівчатка мали кошики з пелюстками квітів, які вони кидали під ноги тих, що обходили церкву. У процесії ішов хлопчина, одягнений у чорну рясу, і ніс великий хрест. Одного разу навіть була у газеті світлина з мене, коли я ніс хрест.

Ми радо спішили додому, де усі урочисто засідали до свяченого. За столом ми спершу ділили освячене яечко і взаємно христосувались (цілувались) і віталися: „Христос Воскрес!“ Після співання гимну, приступали до їжі. За столом швидко порожніли полумиски з шинкою, ковбасою та ішими м'ясними виробами, смачними підливками і майонезами. Нарешті можна було їсти запашну паску.

Коли усі наситились і відпочили, знову йшли під церкву. На церковному подвір'ї дівчатка виводили гаїлки. Запам'ятались мені веснянки гаїлки „Іде, їде Зельман“, „Ми в кривому танці йдемо“, „А вже весна, а вже красна“, „Ходить жучок то долині“ та інші, які дійшли до нас з давніх часів.

Кінчавсь для мене Великдень аж у Обливаний понеділок. Я брав участь у обливанні приятелів і приятельок водою. Сидів непорушно з відром води, схований за кущами і чекав на жертву, яка скоріше чи пізніше з'являлася. Це відбувалось у доброзичливій атмосфері, з сміхом. Діставалось і мені. Не раз я повертався додому мокрісінкий, але щасливий, бо встиг інших обливати несвяченою холодною водою.

Минулося, лишилися тільки спогади. Але у неділю поїду під церкву подивитись, як мої внучки з приятельками виводять гаїлки.

Мейплвуд, Нью-Джерзі



Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці

запрошує

на

вечір

видатного українського композитора

ЛЕОНІДА ГРАБОВСЬКОГО

з нагоди його 80-річного Ювілею

У програмі:

1. Василь Махно. Вступ;
2. Алла Загайкевич „Таємничий концерт“: есей про Леоніда Грабовського;
3. Відеофільм „Життєпис Леоніда Грабовського“;
4. Мелодрама „Море“ (1970) для читця, мішаного хору та великого симфонічного оркестру на тексти французького поета Сен-Жон Перса (1964–1970)

**в суботу, 18 квітня 2015 року,
о 5-ій годині по пол.**

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

МИСТЕЦЬКА ГРУПА ЯРА
та ЦЕНТР ТРАДИЦІЙНОЇ МУЗИКИ І ТАНЦЮ

запрошують Вас на концерт

CHORNOBYL SONGS PROJECT

з ансамблем «ГІЛКА» і друзі

СУБОТА, 25 КВІТНЯ 2015 р. о год. 7 веч.

Вступ 15 дол.; члени і сеньори – 10 дол.; студенти – 5 дол.



УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ • THE UKRAINIAN MUSEUM
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

У пам'яті
трагедії в Чорнобилі
26 квітня 1986 р.

Шевченківські дні відзначили закордонні українці

ЕДМОНТОН, Альберта

Богдана Степаненко-Липовик

15 березня, в Домі української молоді, українці міста насолоджувалися концертом „Тарас Шевченко: інспірація для світу”, який організували Едмонтонський відділ Конгресу Українців Канади (КУК) та Українське музичне товариство Альберти.

Концерт почався з виконання „Заповіту” Тараса Шевченка – (музика Гордія Гладкого, обробка Левка Ревуцького). Саме цей ліричний вірш, який було покладено на музику, є гимном визвольної боротьби українського народу.

З вступною промовою виступив голова Едмонтонського відділу КУК Сергій Костюк. Він наголосив на тому, що творчість Т. Шевченка надихає українців з усіх куточків світу до роздумів про основні цінності людського життя: любов до Батьківщини, родинний дух, народні традиції, віру. В його поезії прослідковується заклик до визвольної боротьби за свої законні права та переконання, що завжди було і є актуальним питанням для українського народу.

Ведуча Ксеня Мариняк підтверди-



Виступає хор „Верховина” при Спілці української молоді в Едмонтоні. (Фото: Марко Левицький)

ла слова промовця, зачитавши уривок з „Автобіографії”, написаної Т. Шевченком після викупу з кріпацтва: „Подих свободи повернув моїм почуттям чистоту перших літ дитинства”. Вона нагадала присутнім, що чарівне Шевченківське слово живе в душі кожного українця. Особливо важливою та пам'ятною для закор-

донного українства є славнозвісна теза: „І чужого навчається і свого не цурайтесь”.

Хор „Дніпро” з солісткою Іриною Федеркевич (диригент Ірина Шмігельська, при фортепіані Ірина Тарнавська) виконав твори „Реветя стогне Дніпр широкий” (музика Данила Крижанівського), „Думи

мої” (музика Євгена Козака) та „Моя Україно” (слова Володимира Сосюри, музика Андрія Кушніренка). Мара Палагнюк і Тайлер Хмільяр виконали танець до мелодії „Думи мої” (хореограф Вінцент Піс).

Леонід Коровник, автор двох пое-

(Закінчення на стор. 17)

ГАНТЕР, Нью-Йорк

Ксеня Ференцевич

22 березня парафіяни Церкви св. Івана Хрестителя з міста Джувет, Нью-Йорк (в околиці Гантеру), відзначили день народження Тараса Шевченка щирою родинною програмою поезій і пісень. Серед виконавців були наймолодші парафіяни.

Розпочала виступ Лаура Брейгль, яка декламувала вірш „Село”. Пісню „Поклін тобі, Тарасе” заспівав Левчик Ференцевич, а Адріана Брейгль виконала уривок з поезії „А я Шевченка знаю”. Любця Ферен-

цевич прочитала вірш „Тарасові квіти”, а Олег Павелик декламував вірш Т. Шевченка „Суботів”.

В другій половині програми Степан Коростіль заспівав пісні „Молитва за рідний край” (слова Михайла Каменюка, музика Віталія Газінського) і любовний лист містиві Івано-Франківську „Місто моє” (слова Ярослава Дорошенка, музика Богдана Шиптура), якими вшанував українців, котрі продовжують боротьбу Кобзаря за людську гідність і волю української нації.

Парафіяльне свято завершилося співом українського національного гимну. Потім присутні частувалися домашнім печивом і кавою.



Учасники концерту (дорослі зліва): Олег Павелик, Борислав Білаш, парох о. д-р Іван Кацак, Ксеня Ференцевич, Степан Коростіль, (діти зліва): Левчик Ференцевич, Люба Ференцевич, Адріана і Лаура Брейглі. (Фото: Борислав Білаш)

КЛІВЛЕНД

Лана Барков

15 березня в бенкетній залі Української православної церкви св. Трійці заходом Українських Злучених Організацій (УЗО) Огайо відбулося Шевченківське свято. Голо-

ва управи УЗО Марта Ліщинецька-Келегер розпочала програму свята словом про велич жертвовної любови Тараса Шевченка до свого народу. Глядачі вшанували хвилиною мовчання пам'ять загиблих на Майдані.

Дитячий садочок „Світличка” (музичний керівник Марія Мун-

(Закінчення на стор. 17)



Виступає дитячий садочок „Світличка”. (Фото: Ігор Пелех)

Героя України у Вашингтоні відвідали односельці

Левко Хмельковський

ВАШІНГТОН. – 28 березня Героя України полковника Ігоря Гордійчука, який на початку лютого прибув до Національного військово-медичного центру ім. Волтера Ріда для реабілітації після важкого поранення, відвідали земляки з його рідного села Залізничі Рівненської області Руслан Якобчук, Оксана і Андрій Прокоповичі. Тепер вони проживають у США, а в минулому на той час 16-річна О. Прокопович була його нянею у дитячому садку.

О. Прокопович привезла зелений, щавелевий борщ, який порадував воїна. Він попросив повезти його до супермаркету, де продавали яблука, бо хотів відновити спомин про яблука рідного села.

Попри тяжке поранення полковник мужньо витримав 10-годинну подорож літаком до столиці США і через день після приїзду приступив до відновлення життєздатності. Йому допомагає стати на ноги фізіотерапевт Джесіка Гудін.

І. Гордійчук був ключовою постаттю в боях на Савур-Могилі в серпні 2014 року. Ця висота не вперше була густо зрошена кров'ю в жорстоких боях. Вона височить на 277,9 метра серед степової рівнини і тому служить важливою спостережною точкою під час війни. З висоти відкривається простір степу на 40 кілометрів, а коли в степу їде авто, здіймаючи куряву, то видно його ще далі.

У серпні 1943 року німецькі війська використовували висоту для такого спостереження і Червона армія кинула на штурм висоти



До Ігоря Гордійчука (в центрі) приїхали його односельці (зліва): Руслан Якобчук, Андрій і Оксана Прокоповичі.

три полки, підтримувані артилерією. Два тижні тривав безуспішний штурм, у якому полягли понад 23 тис. вояків. Німці просто розстрілювали атакуючих з кулеметів. 31 серпня 1943 року німці відійшли з гори. Радянське командування негайно приписало собі перемогу у бою і мобілізувало навколишнє населення на збирання трупів, яке тривало три дні. Трупи полеглих були спалені, імена залишилися невідомими.

У серпні 2014 року ситуація на Савур-Могилі повторилася. Впродовж двох тижнів російське військо штурмувало гору, встеляючи її схи-

ли полеглими. Пізніше вояк Денис Міщенко розповідав, що трупний сморід заважав дихати. Але позиція оборонців була незрівнянно важчою, ніж колись у німців. Росіяни першими зайняли висоту і облаштували на ній спостержний пункт. У оточення довкола гори потрапили три українські бригади і пробитися до них можна було лише після того, як буде здобута Савур-Могила. 3 серпня висоту штурмували українські війська, проти яких росіяни вели постійний гарматний вогонь, який підтримували танки і снайпери.

12 серпня на Савур-Могили виру-

шив спецзагін „Крим“, який очолив І. Гордійчук. 14 розвідників прорвалися на висоту і закріпилися на ній. Їх атакували безперервно вдень і вночі. Розвідники відбивали атаки й успішно коректували гарматний вогонь українського війська. І. Гордійчук був кілька разів контужений, але продовжував командувати загonom. Бійці практично не спали. Вибух пошкодив радіоапаратуру і довелося перейти на мобільний телефон, контакт з якого був лише у кількох точках гори.

18 серпня стало зрозумілим, що без підкріплення загін не витримає оборону. Відстань до українського війська сягала 30 кілометрів. Спершу біля підніжжя гори, в селі Петровському, був невеликий український підрозділ, але вояки залишили свої позиції.

На допомогу розвідникам вирушив на Савур-Могили полковник Петро Потехин, з яким йшли вісім десантників. До них приєдналися 17 вояків з кіровоградського батальйону територіальної оборони на чолі з Олександром Омельченком і кілька артилерійських корегувальників вогню. Узяли бойову машину піхоти і бронетранспортер. Прорив був успішний. Але вже 19 серпня П. Потехин був важко поранений, десантник Василь Кандела вбитий. 23 серпня росіяни почали масований наступ. Рух ворога було добре видно з гори. І. Гордійчук передавав координати цілей, але українська артилерія вже відступила і постріли не досягали б ворожих позицій.

24 серпня російська піхота зно-

(Закінчення на стор. 14)

БУДЬТЕ ПІДГОТОВЛЕНИМИ

Постійне страхування життя*
захищає Вас протягом цілого життя,
забезпечуючи зростання грошової вартості
поліси, а у випадку її завершення
виплачує її повну суму.

Звертайтеся до нас:

Продажі – 888-538-2833
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

* Наявні не в усіх штатах

Майбутнє своєї родини забезпечте тепер!

Загальні інформації – 800-253-9862
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation



Річні збори провела кредитівка „Самопоміч“ в Чикаго

ЧИКАГО. – 64-ті річні загальні збори Українсько-Американської федеральної кредитової спілки „Самопоміч“ відбулися 29 березня в головному бюро кредитівки в Чикаго й одночасно в Українському Американському культурному центрі Нью-Джерсі у Випані, де міститься філія кредитівки.

У Випані віце-президент дирекції Ігор Ляшок привітав гостей та членів кредитівки і розпочав офіційну частину загальних зборів. Пролунали привіти від різних українських церков, організацій та установ, які містяться поблизу філій кредитівки у Нью-Джерсі.

Пізніше до події приєдналися члени кредитівки в Чикаго і президент дирекції д-р Михайло Р. Кос офіційно відкрив збори. Далі проходила спільна частина програми з відеотрансляцією між зборами в Чикаго та Випані. На залу в Чикаго увійшли ветерани з прапорами, пролунали національні гимни.

Настоятель парафії св. Миколая в Чикаго о. Богдан Налісник прочитав молитву. Однохвилинною мовчанкою вшановано членів кредитівки, що відійшли у вічність протягом 2014 року, між ними довголітній працівник, відповідальний за громадські зв'язки Павло Олексук.

Слідували звіти дирекції. Першим звітував д-р М. Кос, який вияснив, що економіка покращується, безробіття знизилось – держава додала 2.9 млн. робочих місць, ціна нафти різко впала. Натомість заробітки пересічних працівників не піднялися. В таких нелегких обставинах каса успішно працювала і фінансові показники її праці були позитивними.

Опісля звітував президент установи і виконавчий директор Богдан Ватраль, який виклав картину фінансового росту кредитівки. У 2014 році установа мала чистий прибуток в сумі 3.6 млн. дол. Це збільшило резерву до 88.6 млн. дол. Наприкінці 2014 року було списано 1 млн. дол. втратних позичок, зменшуючи резерву на позикові втрати до 5 млн. дол., що значно перевищує суму залеглих позик.

Коли додати резерву на позикові втрати до загальної резерви, то капітал є солідний – 93.6 млн. дол., що становить 22 відс. активів та підкреслює стабільність установи. На 31 грудня 2014 року активи становили 429.9 млн. дол., Сума позик збільшилася до 208.7 млн. дол. Інвестиції були 196.5 млн. дол. Ощадності – 338.9 млн. дол. Членство, на жаль, зменшилося на 1,115 осіб – до 20,149 осіб. Кредитівка продовжує розвиватись, сумлінно працюючи на користь своїх членів і громади.

У 2014 році Фундація „Самопоміч“ виділила від кредитівки на потреби українських громадських установ 85 датків на суму 326 тис. дол. Все більше українських кредитівок у США і Канаді, йдучи таким же шляхом, створюють фундації, щоб захистити капітал, нагромаджений українцями, на подальшу користь української громади.

На кінець Б. Ватраль сказав, що спосіб обслуговування членів швидко міняється. Вони менше заходять до кредитівки, їх обслуговують через Інтернет, на мобільних пристроях або на комп'ютері.



Відкриття річних загальних зборів кредитівки „Самопоміч“ у Чикаго – Українські-Американські Ветерани з прапорами, за столом зліва: директор Іван Павлик, директор Роман Яцковський, віце-президент дирекції Олег Караван, віце-президент і секретар дирекції Віктор Войтихів, президент і виконавчий директор Богдан Ватраль.



Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Кращий кошачок

для ваших фінансових потреб



Selfreliance Checking

Безкоштовні транзакції
Без мінімального балансу
Без місячних оплат

Безкоштовна VISA® Debit картка
Безкоштовний онлайн BillPaysm
коли маєте DirectConnectsm



Депозити забезпечені федеральним урядом до мінімальних \$250,000

Самопоміч

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
 136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
 300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079

Selfreliance

Where Your Money Works for You!

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
 558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
 60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government.

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Потрібні невеликі гроші? Зайдіть до якого небудь бюро кредитівки „Самопоміч“ щоб вилучитися з членства і відкрити рахунок. Максимальний початковий вклад на місячний рахунок - \$50 і \$200 на довгочасний чековий рахунок. Для доступу онлайн потрібна реєстрація і можуть бути додаткові варті. Стосуються всі умови і податки у United States. Deposits are FDIC insured. Пропозиції можуть бути скасовані без попереднього повідомлення. За найновішою інформацією телефонуйте на 888-222-8521

Full Financial Services

Кредитова кооператива скликала збори в Нью-Йорку

Анна Томчук

НЬЮ-ЙОРК. – 29 березня відбулися 49-ті річні загальні збори Української національної федеральної кредитової кооперативи в залі Українського народного дому в Нью-Йорку, де зібралася українська громада, щоб почути про успішне завершення 2014 фінансового року та плани на поточний рік.

Збори відкрив голова Ради директорів Степан Качурак. Він запросив митрофорного протоєрея о. Володимира Музичку, настоятеля Української православної катедри св. Володимира провести молитву. Секретар Ради директорів д-р Артур Григорович зачитав список членів, які відійшли у вічність у 2014 році. Хвилиною мовчанки вшановано їхню пам'ять та „Небесної сотні“ і всіх, хто загинув у боях на сході України, захищаючи її незалежність у війні з Росією. Прозвучала пісня „Пливе кача“.

С. Качурак представив гостей, які прибули на збори. Серед них були Постійний представник України при ООН Посол Юрій Сергєєв, консул України в Нью-Йорку Мирослав Костран, о. В. Музичка, настоятель Української православної катедри Пресвятої Тройці о. Теодор Мазур, представник Централі українських кредитівок Америки (ЦУКА) Володимир Козіцький, голова Ради директорів Кредитівки СУМ Йонкерс Андрій Горбачевський, який прибув з своїм заступником Стефаном Капітулою, від Кредитової кооперативи „Самопоміч“ Нью-Джерзі – скарбник Никола Косцюлек, головний управитель Валерій Богатчук та секретар Володимир Войнов, проф. Володимир Зарицький – директор Центру „США-Україна“ та голова Світової наукової ради Світового Конгресу Українців, Надія Савчук – почес-



Учасники зборів Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи співають гімн України. (Фото: Микола Костинюк)

на голова Нью-Йоркської округи Союзу Українок Америки, Наталка Качурак – голова Об'єднання жінок Оборони чотирьох свобод України (відділ ім. Уляни Целевич в Нью-Йорку), адвокати кредитівки Петро Ставничий і Роман Табачук та аудитор Джеймс Гурієрі.

Першим свій звіт прочитав С. Качурак, який підкреслив, що, незважаючи на складний економічний стан в країні, кредитівка змогла утримати свої позиції, забезпечивши потреби членів та досягнувши рентабельності. Особливого рівня набула співпраця з українською громадою, представництвом українського уряду, українською пресою та українськими церквами.

Фінансова установа бере активну участь у заходах, які проводять українські організації на благо України, сказав С. Качурак. Кредитівку відвідали Міністер освіти д-р Сергій Квіт, історик Генадій Іванущенко, Олег Медунця – народний депутат та заступник коменданта Майдану, перший заступник голови Верховної Ради України Андрій Парубій.

На закінчення С. Качурак висловив сердечну подяку членам дирекції, контрольній комісії, головній управительці Наталі Пачашинській та всім працівникам кредитівки за їхнє старання та співпрацю.

Наступний звіт представив скарбник Ярослав Кошелевський. Звіт свідчив про фінансову стабільність та життєдатність Кредитівки. У 2014 році у порівнянні з попереднім роком активи зросли на 1.5 млн. дол. Нерозділений прибуток та резерви зросли до 14.5 млн. дол., вартість активів залишилась респектабельною. Рентабельність була стабільною, в результаті чого чистий прибуток склав 260.6 тис. дол. Протягом року Рада директорів ухвалила 126 тис. дол. для підтримки українських церков, організацій, громадських установ та преси. Звітував голова Контр-

ольної комісії д-р Андрій Шуль.

З привітом виступив Посол Ю. Сергєєв, який своєю промовою зворушив присутніх в залі, які встали і довгими теплими оплесками його вітали. Ю. Сергєєв подарував вишитий образ Києва, на якому зображені Князь Володимир, Княгиня Ольга та Архангел Михаїл.

З привітаннями виступили консул М. Костран, проф. В. Козіцький, А. Горбачевський, В. Богатчук, Н. Савчук, проф. В. Зарицький, Н. Качурак. С. Качурак запросив до слова основоположників кредитівки, довголітніх членів дирекції, які тепер на заслуженому відпочинку – Всеволода Саленка та Валентина Поливка, котрі привітали збори і запевнили, що кредитівка в надійних руках.

Оскільки виборів дирекції цього року не було, С. Качурак оголосив збори закритими. Усі заспівали гімн України. Лунали вигуки: „Слава Україні!“, „Героям слава!“ та „Україна понад усе!“.



Постійний Представник України до ООН, Посол Юрій Сергєєв (зліва), та Голова Ради Директорів Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи Степан Качурак.

Річні збори...

(Закінчення зі стор. 11)

У 2015 році кредитівка впровадить деякі зміни, щоб винагороджувати дійсних членів, які використовують її послуги, і зменшити кількість неактивних рахунків. Ось, наприклад, відсоткова ставка на звичайних особистих пенсійних рахунках на час від 1 квітня до 30 червня 2015 року нараховуватиметься при 2 відс. у річному відношенні.

Антоній Кіт прочитав звіт Кредитового комітету, який ухвалює позики членам. Він пояснив, що члени комітету перевіряють документацію всіх виданих позик, яку виготовляють працівники позикового відділу. У 2014 році комітет ухвалив 663 позики на суму 55.9 млн. дол.

У відсутності голови комітету Богдана Вруського за працю Контрольної комісії звітував Андрій Дурбак. Питань і зауважень до звітів не було, уступаючи управі уділено абсолютну.

Після звітно-виборної частини зборів, д-р М. Кос подякував усім учасникам, які зібралися у Випані, за участь. У Випані І. Ляшок нагадав членам, що Дорадчий комітет „Самопоміч“ Нью-Джерзі має свій власний бюджет, з якого виді-

ляє пожертви на українознавчі школи, молодіжні, спортивні й культурні установи. Це на додаток до того, що Фондація „Самопоміч“ у 2014 році виділила близько 30 тис. дол. на потреби українських громадських установ у Нью-Джерзі. На завершення зборів у Нью-Джерзі митрофорний протоєрей о. Роман Мірчук прочитав молитву.

У Чикаго далі слідували виступи представників організацій з привітаннями, між ними Український Наці-

ональний Музей в Чикаго, Українська католицька церква св. Миколая та Катедральна школа св. Миколая, Український католицький собор свв. Володимира і Ольги, Українська греко-католицька парафія св. Йосифа Обручника, Українська православна катедральна св. Софії Київського патріярхату, відділ Іліной Українського Конгресового Комітету Америки (УККА), Пласт, Пластова фундація і Фундація побратимів, 8-ий відділ Організації оборони чотирьох сво-

бід України (ООЧСУ), Об'єднання жінок ОЧСУ, Український інститут модерного мистецтва та Школа українознавства ім. Василя Стуса. Письмові привіти отримано від Комітету міст-побратимів Чикаго-Київ, Києво-Могилянської фундації, осередку Спільки Української Молоді (СУМ) ім. Миколи Павлушкова в Чикаго, редакції „Енциклопедії української діаспори“, Організації Оборони Лемківщини, Танцювального ансамблю „Вишиванка“ при парафії св. Йосифа та осередку СУМ ім. Дмитра Вітовського в Палатайні.

У Випані привітали збори Відділ УККА в Ньюарку, 1-ий відділ ООЧСУ в Ірвінгтоні, Танцювальний ансамбль „Іскра“, церква Непорочного Зачаття в Гилсайді, видання Українського Народного Союзу „Свобода“ і „The Ukrainian Weekly“, осередок СУМ у Джерзі-Ситі, Товариство „Самопоміч“ у Джерзі-Ситі, Українське спортивне товариство „Чорноморська Січ“, Нова українська школа, Союз Українок у Нью-Джерзі, осередок СУМ у Випані, Спортова централь Америки, Фундація „Січ“, відділ УККА повіту Моріс, церква св. Івана Хрестителя у Випані, станиця Пласту в Ньюарку, соліст Олег Чмир від імені всіх співаків-музикантів, Український народний дім у Джерзі-Ситі.

Прес служба Кредитівки „Самопоміч“



Члени Дорадчого комітету „Самопоміч“ в Нью-Джерзі (зліва) д-р Андрій Гречак, Михайло Козюпа, Ігор Ляшок, Дарія Твардовська-Винцент, Орест Цяпка, Михайло Дзіман на зборах у Випані. (Фото: Рома Гадзевич)

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Відзначили 60-річчя Ігоря Білозіра

Марта Осадца

ЛьВІВ. – 22 березня у філармонії відбулася урочиста академія до 60-річчя від дня народження Народного артиста України, композитора, керівника ансамблю „Ватра“ Ігоря Білозіра. У концертній залі зібралися близькі, друзі та побратими композитора, шанувальники творчості артиста, представники влади.

Було оголошене звернення Президента України Петра Порошенка, у якому зокрема сказано: „Ігор Білозір своїми чинами утверджував прагнення бути українцем. Радий, що його творчий спадок і сьогодні знаходить відгук в українських душах“.

На сцені пісні композитора виконували Мар'ян Шуневич („Ватра“

1980-их років), гурт „19-та кляса“ та Оксана Білозір. Прозвучали пісні „Пшеничне перевесло“, „Мамина світлиця“, „Весільний марш“, „Ніби вчора, моя мамо“, „Коханий“. Впродовж усього концерту на екрані транслювалися фільми про „Ватру“.

Зі словом про І. Білозіра виступив видатний поет-пісняр, автор слів на музику композитора Богдан Стельмах. Попури на теми пісень композитора виконувала молодіжна академічна симфонічна оркестра „INSO-Львів“.

Водночас у філармонії експонувалася фотовиставка Володимира Дубаса, котрий з перших років був власним кореспондентом у „Ватрі“.

2015 рік на Львівщині оголошений Роком Ігоря Білозіра.

Академію присвятили 200-літтю Михайла Вербицького

Марта Осадца

ЛьВІВ. – 22 березня в Архикатедральному соборі св. Юра відбулася урочиста академія „Отець Михайло Вербицький – Богом обдарований композитор“, присвячена 200-річчю від дня народження мистця.

Заслужена академічна хорова капеля України „Трембіта“ та присутні виконали повну версію Гімну України.

Відкрив урочисту академію Єпископ-помічник Львівської архієпархії Венедикт, який розповів про

важкі випробування, котрі випали на долю о. М. Вербицького.

Хорова капеля „Трембіта“ під батуту Заслуженого діяча мистецтв України Миколи Кулика, а також її солісти та камерна оркестра виконали духовні та світські твори о. М. Вербицького.

Мистецьку програму провела Заслужена артистка України Ірина Швайківська.

Закінчився урочистий вечір спільним виконанням духовного Гімну України „Боже Великий, Єдиний“.

Триває знешкодження терористів

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – 22 березня потужний вибух стався у будинку волонтерської організації „Парадигма-12“, що надає допомогу добровольчому батальйону „ОУН“. Водночас обласне управління Служби безпеки України за причетність до терористичної діяльності затримало 62 особи, оголосило у розшук дев'ять і повідомило про підозру 78 громадянам.

У ході оперативних заходів вилучено у зловмисників 25 гранатометів, понад 20 кілограмів вибухівки,

150 гранат, 50 одиниць вогнепальної зброї і набої. Завершено досудове розслідування і направлено в суд 18 кримінальних справ стосовно 30 осіб, які звинувачені в тероризмі. Слідчі провадять ще 29 кримінальних справ.

Одесити підтримують ініціативу голови парламентської фракції „Блок Петра Порошенка“ Юрія Луценка, який запропонував Раді національної безпеки і оборони України поширити дії закону про військово-цивільні адміністрації на Одеську область.

У центральній бібліотеці провели вечір „Завжди поряд, завжди з нами“

Валентина Шемчук

ПОЛТАВА. – У міській центральній бібліотеці громадський Шевченківський комітет спільно з бібліотекарями 13 березня провели вечір „Завжди поряд, завжди з нами“ з нагоди днів народження Тараса Шевченка, автора музики гімну України Михайла Вербицького, та у пам'ять „Небесної сотні“ і загиблих у війні проти російських окупантів.

У своєму зверненні до учасників і гостей голова Шевченківського комітету й обласного відділення Міжнародної організації „Жіноча громада“, Заслужений працівник культури України Валентина Шемчук наголосила на мобілізуючій силі поезій Кобзаря, назвала

прикладом для усіх подвиги патріотів України на Майдані й у війні Росією, закликала до звільнення незламної у російських застінках Надії Савченко.

Хор „Полтавські піснярі“ виконав твори на слова Т. Шевченка, присвячені мужнім оборонцям рідної землі і Н. Савченко. Керівник Полтавського центру правозахисту Зоя Коваленко та староста хору Катерина Калініченко представили власні вишивки.

Вірші читали Олена Кульчій та поет Іван Долук, чия дерев'яна скульптура „Україні“ презентувала завідувачка читальної залі бібліотеки Ірина Бабаєва.

Виконавці й глядачі разом заспівали гімн України.

Пам'ятна монета – в обігу від 31 березня

Роман Ференцевич

КИЇВ. – 31 березня введена в обіг пам'ятна монета, присвячена 100-річчю від дня народження видатного майстра образотворчого мистецтва Якова Гніздовського. На аверсі монети розміщено малий Державний герб України, логотип Монетного двору Національного банку України, рік карбування і номінал монети, у колі — стилізовану роботу Я. Гніздовського „Соняшник“. На реверсі роботу Я. Гніздовського „Автопортрет“, роки його життя (1915-1985), напис „Яків Гніздовський“.



Виставка Гніздовського діє в Чернівцях

Вікторія Губська

ЧЕРНІВЦІ. – 17 березня в художньому музеї відкрили виставку картин Якова Гніздовського до 100-ліття видатного українсько-американського маляра та графіка. „Кожна гравюра – особливий мікрокосмос“, – сказав про твори Я. Гніздовського сказав відомий чернівецький художник Орест Криворучко.

На виставці у Чернівцях пред-

ставлено майже 50 робіт.

„Чернівцям пощастило бачити роботи, зібрані міжнародною фундацією „Відкрита Україна“, – говорить заступник директора з наукової роботи художнього музею Валентина Любківська.

На виставці був присутній чернівецький художник, племінник Я. Гніздовського – теж Яків Гніздовський.

Виставка триватиме до 12 квітня.



На відкритті виставки (зліва): Яків Гніздовський, Валентина Любківська, Орест Криворучко.

Святкували тиждень дитячого читання

Інна Нагорна

РІВНЕ. – У приміщенні обласного театру ляльок відбулося відкриття Всеукраїнського тижня дитячого читання, який співпав з 75-річчям від дня заснування обласної книгозбірні для дітей.

На святі були вшановані лавреати премії „Кобзарик“ у номінаціях „Найкращий читаць“ та „Друг бібліотеки“, встановленої обласною бібліотекою для дітей ще в 1998 році. Лавреатами стали учні Анастасія Подвишенна, Владислав Васирик, Ірина Скороход, вчитель Зоя Правдюк, Світлана Кушніренко та завідувача дитячим відділенням стаціонару обласного спеціалізованого диспансеру радіаційного захисту населення Світлана Олійник.

З своїми новими творами знайомили юних читачів письменники Анна Лимич, Євген Шморгун, Юрій Береза, Микола Кашук. Діяльність виставки книг для дітей та видань з серії „Бібліотечка Літературного музею Уласа Самчука в Рівному“.



Під час відкриття Всеукраїнського тижня читання в Рівному.

Відозва...

(Закінчення зі стор. 5)

Звертаємося до членів НТШ у США, Канаді, країнах Європи, Австралії, до широкої наукової громадськості цих країн з проханням долучити свій голос до голосу міжнародних партнерів для посилення тиску на Росію, в тому числі запровадження нових секторальних обмежень, санкцій, щоб зупинити російську агресію і змусити російське керівництво виконати в повному обсязі всі пункти Мінських домовленостей, припинити незаконну окупацію Криму, звільнити всіх заручників, – громадян України, що незаконно утримуються на території Російської Федерації, зокрема члена делегації в Парламентській Асамблеї ради Європи, народного депутата України Надію Савченко, вивести з

України все поставлене з Росії озброєння і всіх незаконно перебуваючих в Українському Донбасі озброєних громадян Росії – як „добровольців“, так і вояків російських військ разом з їх технікою.

Ми пишаємося нашими синами-патріотами, успішними та освіченими, які залишили свої сім'ї, роботу, бізнес і домівки та поїхали на схід боронити незалежність і єдність України. Героїзм наших вояків, той порив доброти і християнської любові, який останнім часом проявився серед дорослих та молоді у широкому волонтерському русі, є великим даром для нашого народу і знаком надії на перемогу сил добра над силами темряви. Україна ніколи не припинить боротьби за свою незалежність. І вона неодмінно стане вільною від домінування Росії.

Слава Україні!

Героя України...

(Закінчення зі стор. 10)

ву штурмувала гору. Щоб вивезти поранених розвідників, за ними вислали вантажне авто і воно пробилося до оборонців гори. Але у Петровському вороги знищили авто і вбили поранених. Наступної ночі загін І. Гордійчука після 12 діб боїв залишив висоту, яка після відступу українських військ втратила стратегічне значення. Йшли ночами 60 кілометрів і вийшли до своїх.

Після короткого перепочинку І. Гордійчук знову став у стрій. 29 серпня його група йшла на прорив. Їхали вантажівкою. Ворог накрив її вогнем. Полковник був важко поранений – ворожий метал влучив у потилицю, не прикриту шоломом. Він сам вибрався з палаючої машини. І тут групу полонили вороги. Пораненого вони залишили на місці сутички, вважаючи, що він вже не житиме. А він жив і лише через дві доби його підбрало авто Червоного хреста, вивезло до Дніпропетровська.

3 1 вересня 2014 року полковник перебував у реанімації нейрохірургічного відділення, переніс кілька операцій, стан залишався важким: були запальні процеси в голові, він не міг ні рухатися, ні говорити.

8 листопада 2014 року Президент України Петро Порошенко у Головному військовому шпиталі вручив полковникові І. Гордійчукові державні нагороди – орден „Золота зірка“, який вручається за присвоєнням звання Герой України, та орденни Богдана Хмельницького II та III ступенів.

Дружина полковника Тетяна Гордійчук також у війську – старший солдат військ спеціального призначення. Ігор і Тетяна – з одного села, навчалися в одній школі. Проводжаючи його на військове навчання, дівчина обіцяла дочекатись. І слова дотримала. Влітку 1994 року вони побралися. За 20 років спільного життя Тетяна завжди була із чоловіком. Коли до військового шпиталю доставили важкопораненого, ніхто не знав, хто він і звідки. Кілька днів він був непритомним. Лікарі втрачали надію повернути його до життя. Опікувалася пораненим медична сестра Катерина Гордійчук. Коли він прийшов до тями, то повідомив про себе. Виявилось, що вони – з її рідного села, обоє Гордійчуки. Від неї батьки героя – Володимир і Софія Гордійчуки дізналися про сина, зателефонували Тетяні, яка відразу виїхала до Дніпропетровська. Вона приїхала з чоловіком на реабілітацію в Америці. У Вашингтоні він передовсім попросив про зустріч з священником. Це був настоятель Українського православного собору св. апостола Андрія Первозваного о. Володимир Штеляк.

Порадували героя відвідини земляків-односельців. „Головна мета зараз – навчитися ходити“, – сказав їм І. Гордійчук. Він уже написав заяву з проханням повернути його після реабілітації на військову службу.

Пожертви на оплату лікування І. Гордійчука можна вислати до Української євангельської церкви на адресу: UEAG, 2208 Stanley Terrace, Union NJ 07083 з позначкою: „для Гордійчука“.

Пам'ятник А. Шептицькому...

(Закінчення зі стор. 5)

доопрацювання“, яке може тривати роками, або ж кардинально змінити саму суть закону.

Ще цинічнішою є спекуляція грішми, які нібито виділяються з бюджету на встановлення пам'ятника. Як?! У країні війна! Безліч бідних і нужденних! А тут – якийсь пам'ятник! В умовах чергового зубожіння українців через інфляцію та безробіття такий аргумент є доволі чутливим для суспільства. Відповідь на це питання дав ще Христос, відповідаючи своїм учням про дороге миро, куплене для нього: „Бідних матимете з собою завжди“. Але для уникнення звинувачень та щоб неутрачувати „грошовий аргумент“, доречною є пропозиція добровільного всенародного збору фондів Церквою на спорудження пам'ятника. А до всіх, хто найголосніше викрикує цей аргумент, одне запитання: „Що ви особисто зробили в матеріальному плані для допомоги армії, пораненим, нужденним? Скільки грошей пожертвували? Які волонтерські ініціативи створили?“. Чомусь я майже переконаний, що відповіді не почуємо.

З огляду на вище сказане, хотілося б зробити декілька висновків.

Пам'ятник Митрополитові Андрееві у Львові має бути. Бо авторитет А. Шептицького є абсолютною аксіомою, яка не обговорюється і не потребує доведення. Для українців. Окупанти, звісна річ, мають іншу думку. Це не тільки данина шани українців своєму духовному Батькові, але й важливий елемент у ствердженні національної гідності та ідентичності, а отже, у наблизненні перемоги Незалежної України.

Проект пам'ятника. Насправді, Митрополит Андрей сам обрав собі пам'ятник ще за життя. Він був встановлений у дворі семінарії в 1931 році, автором є Андрій Коверко. Як стверджують автори сучасного проекту, „авторським колективом прийнято для реалізації творчо осмислений в монументальній пластиці прижиттєвий скульптурний образ Митрополита Андрея Шептицького, виконаний скульптором Коверком в 30-их роках минулого століття“. Якщо є аргументовані зауваження до оновленої версії, то найкраще було б встановити точну копію монумента, що колись існував. Адже якщо його поблагословив сам Митрополит, то будь-яка критика недоречна апіорі. Тоді б відпали і аргументи деяких людей, що владика Андрей не хотів би собі матеріального монументу.

Фонди. Вважаю, що всі роботи, пов'язані з виготовленням та встановленням монумента та реорганізацією скверу, не повинні бути джерелом заробітку. Звичайно, кожна

праця має бути належно оплачена, але не повинно бути жодного сумніву, що хоч одна копійка пішла не за призначенням. Кошторис повинен бути максимально прозорий і підзвітний громадськості. Найкраще б було фінансувати цей проект добровільними пожертвами, зібраними Церквою для цієї цілі.

Про роль громадянського суспільства та „громадських активістів“. Галас проти пам'ятника не можна вважати реакцією громадянського суспільства. Ні за якістю аргументів та дискусії, ні за кількістю прихильників цих ідей. Це цілпрямована та добре замаскована атака на А. Шептицького. Свобода слова – це, в першу чергу, відповідальність. Дуже добре про це написав Богдан Гаврилишин у блозі в „Українській правді“. „Свобода слова. Без відповідальності?“. Тому не потрібно підміняти поняття. А. Шептицький, окрім іншого, дуже багато зробив для встановлення в Україні громадянського суспільства. Як за життя, так і після своєї смерті.

Не лише пам'ятник. У ювілейний рік, проголошений синодом УГКЦ Роком А. Шептицького, з нагоди 150-ої річниці від дня народження, надзвичайно важливо глибше пізнати життя та діяльність Митрополита. Адже він був не лише главою Української Греко-Католицької Церкви, але й визначним меценатом, громадським та культурним діячем минулого століття. Його вклад у розвиток українського суспільства важко переоцінити. Тому такі важливі історичні, освітні, літературні, кінематографічні дослідження та праці, присвячені особі Митрополита. І тут відкривається величезне поле діяльності для інтелігенції міста Львова, вищих навчальних закладів, бібліотек та музеїв.

Як згадує у своїх „Споминах“ Патріарх Йосиф Сліпий, одним з перших злочинів більшовиків після окупації Львова у 1939 році було знищення пам'ятника Митрополитові Андрееві.

Думаю, є зайвим пояснювати цей акт вандалізму „визволителів“. Принизити Митрополита, а з ним і всю УГКЦ, знищити символи народної пошани до нього – це було їхньою метою. Ще всі пам'ятають, що було потім: скільки церков зруйновано, скільки сотень тисяч людей убито і вислано в Сибір. Пам'ятник А. Шептицькому у Львові буде нагадуванням та застереженням усім, щоб жахиття комунізму більше ніколи не повторилися, і ствердженням, що українці вмють шанувати своїх великих предків, котрі присвятили себе служінню Богові і Україні.

(Радіо „Свобода“, 26 березня)

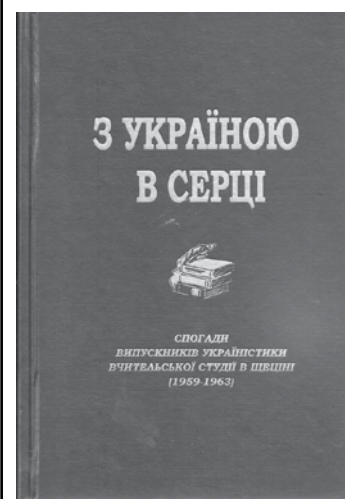
Олесь Городецький – громадський активіст, координатор Організаційного комітету „Евромайдан Рим“, Італія.

Дмитро Сапожников...

(Закінчення зі стор. 4)

знають про присутність російських військ на території України. Зараз, знаючи, що нічого не знають, відповідати на це питання складно. Я вважаю, що якщо говорити про присутність російських військ, про втрати, то це означатиме пряме вторгнення в чужу державу. І, виходячи з цього, може бути значний резонанс на весь світ. Чому Росія не говорить від-

крито про втрати? Чому не ховає загиблих російських солдатів відкрито і з почестями, ви питаєте? Я це сам не дуже розумію. Однак я знаю, що лікування та допомога надається, оплачується. Я особисто знайомий з такими пораненими. Їх обслуговують в шпиталі. Вони отримують нагороди, заохочення. І у випадку втрати бійців виплачують певні компенсації. Тобто вживаються ті ж самі заходи, якби це була б військова операція на території Дагестану або Чечні, наприклад.



Придбайте нову книжку:

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

Спогади випускників українстики
Вчительської Студії в Щеціні (1959-1963)

Автор, упорядник і редактор
Микола Дупляк

Книжка вийшла у твердій обкладинці з датою 2015 року на 693 сторінках друку з багатьма ілюстраціями. У США її можна придбати за 30.00 доларів з пересилкою, пишучи на понижчу адресу:

Mykola Duplak, 123 Sunridge Ave., Camillus, NY 13031
Tel.: (315) 679-1676 • E-mail: duplakn@yahoo.com
 Книжку можна придбати також на Amazon.com



Вісті Фундації імені Івана Багряного

Квітень 2015 року, ч. 175

Фінансова діяльність Фундації ім. Івана Багряного у 2014 році

В 2014 році 121 особа прислала свої пожертви на різні потреби Фундації в сумі 67,680 дол. З каси Фундації вислано в Україну видавництвам, організаціям, сиротам, студентам, на лікування та підтримку української армії в боротьбі з російськими терористами, пресі та деяким установам діаспори 132,847 дол. Найбільшу пожертву – 20 тис. дол. дали Галина і Олексій Воскобійники. Г. Воскобійник є головою Фундації. Адвокат спадщини Антоніни Шийки прислав 10 тис. дол.

Менші суми, але більші як 500 дол., прислали Галина Китаста, Маруся і Іван Гнипи, Віра і Богдан Боднаруки, Оксана Мостович, Федір Гайовий, Лідія Шаєнко, Іларіон Хейлик, Марія Фізер, Петро Матула, Олександр Полець та Стенлі Вестен. Пожертви менші 500 дол. прислали 106 осіб. Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям!

Пожертви, що надходили до Фундації, щомісяця оголошувались на її сторінці в газеті „Свобода“ та в „Бюлетені Фундації“. Найбільші суми видано на друкування книг, газет та журналів в Україні. Старан-

ням Сергія Козака, колишнього і останнього редактора газети „Українські вісті“ та головного редактора „Літературної України“, видано книги „Не зраджуй Майдан“, два томи „Українська планета Ді-Пі“, „Полтавські краєвиди“, „Любіть Україну“, „Героям слава!“, „Сторінками „Українських вістей“, „Біографії відомих осіб діаспори“, „Слава Україні!“, „Українська література у вигнанні“ та „Його голос чути досі“ (розмови з Анатолієм Дімаровим). Багато виданих книг передано воякам, які воюють з російськими терористами на сході України.

У видавництві „Смолоскип“ видано великим накладом для шкіл, студентів та вчителів в одному у тому творі „Тигролови“ та „Сад Гетсиманський“ Івана Багряного, „Двадцять років біля науки“ та „Тернисті стежки до Америки“ Левка Хмельковського – редактора газети „Свобода“, розпочато працю над книгою „Українські письменники за океаном“ (статті Миколи Француженка, які публікувалися в журналах „Молода Україна“ та „Нові дні“ та передавалися по радіо „Свобода“ в Україну. М. Француженко

був членом Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) і одним з голів Центрального комітету ОДУМ, членом Української революційної демократичної партії-Української демократичної революційної партії.

Фундація допомогла видати книги „Звідки ми і наша мова“ Григорія Півторака, „Рабів на бал не пускають“ Олега Черногуза, „Мовознавство і не тільки“ Ігоря Громалюка, книгу якого розповсюджує „Прогрес-світа“. Архіву-музеєві голодоморів у Києві дано гроші на створення фільму про Голодомор в Україні 1932-1933 років.

Фундація є членом Ліги українських меценатів, яка влаштовує конкурси з української мови й щорічно на це Фундація дає по 5,000 дол. Для потреб Товариства української мови в США, яке очолює член управи Фундації Віра Боднарук, передано 4,050 дол.

Фундація є представником газет і журналів, що виходять в Україні, й підтримує їх фінансово, а саме „Літературну Україну“, „Промінь“, „Просвіти“, „Світ-інфо“ в Чернігові, яку редагує представник Фунда-

ції Петро Антоненко, „Універсум“ у Львові, який редагує представник Фундації Олег Романчук, „Бористен“ і „Наша Церква Київський патріархат“, який редагує представник Фундації в Дніпропетровську Фідель Сухоніс, „Березиль“ в Харкові, який редагує Володимир Науменко та „Дзвін“ в Львові.

В минулому році Фундація надала звання лавреата премії ім. Івана Багряного з виплатою 1,000 дол. Олександрові Панченкові – літераторові з Лохвиці на Полтавщині за твори українською мовою, наукові дослідження та визначний внесок у розбудову державної незалежності України.

Великі суми було вислано до Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) на лікування поранених українських вояків. До Української Вільної Академії Наук в Нью-Йорку, де зберігаються архіви Фундації та інших братніх організацій вислано 1,200 дол. Фундації Києво-Могилянської академії – 850 дол., Фундації „US-Ukraine“ – 500 дол., менші суми надано на різні потреби в Україні та українським установам в Америці.

Час вже заговорити українською мовою!

Олексій Коновал

За результатами опитування, проведеного Київським міжнародним інститутом соціології у жовтні 2014 року, 51 відс. етнічних українців удома розмовляють українською мовою, 30 відс. етнічних українців розмовляють російською мовою, решта – двомовні в побуті.

Під час опитування в квітні 2014 року 37 відс. респондентів сказали, що єдиною державною мовою в Україні має бути українська, 32 відс. – українська має бути державною, а російська – офіційною в деяких регіонах України та 29 відс. сказали, що українська і російська мови мають бути державними.

Після окупації Росією Криму та війни на сході України збільшилася кількість людей, які хочуть бачити державною українську мову, і зменшилася кількість тих, які підтримують російську, як державну чи регіональну. Вирішення мовної про-

блеми не може бути простим, адже люди чутливо реагують на те, що вони сприймають як тиск, особливо якщо зачіпається емоційна сфера.

На самій лише свідомості далеко не зайдеш, особливо на півдні й сході України, де люди сприймають світ перш за все через економічну призму і де успіх мови асоціюється з успіхом влади. Крім того, не треба забувати, що Росія впродовж 360 років русифікувала український народ, забороняла його мову, друкування книжок, уживання української мови в церквах.

Тепер ми живемо в інформаційну епоху, тому інформаційний простір повинен бути україномовним. Потрібен якісний україномовний продукт у всіх сферах, на усіх рівнях, від кіно до технічної літератури, від інтернету до написів в крамницях. У всіх школах мають бути виклади українською мовою. В армії, в судах, в урядах має бути

українська мова. До Верховної Ради не можуть бути вибрані особи, що не володіють українською мовою. Чому б не наслідувати всі інші європейські держави, де державними мовами є мова даної нації, а не нації сусіда?

Дехто в Україні твердить, що то не біда, що лише 51 відс. етнічних українців послуговуються українською мовою, адже багато століть тривала агресивна русифікація України, яка за радянських часів супроводжувалась інтенсивним фізичним знищенням самої соціальної бази української мови – інтелігенції й селян. Дехто в Україні бере за приклад Фінляндію, як була частиною Швеції. Фінам у їх столиці забрало 20 років поки половина людності заговорила своєю мовою.

Україна вже 23 роки є незалежною, але чи половина мешканців столиці говорить українською мовою? А час вже заговорити українською мовою в усьому Києві!

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви так організації та особи: 15,812 дол. – **філія Об'єднання демократичної української молоді у Філадельфії** (чек прислав Петро Гурський) на лікування поранених вояків української армії, 1,000 дол. – **Ольга Співак** для потреб українського війська; 300 дол. – **Українська Євангельська Церква** в Юніоні, Нью-Джерзі, для журналу „Бористен“; 100 дол. – **Інна Стратієнко** на потреби Фундації.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми жертвами, щоб вона могла допомагати українській армії, яка ставить опір російським терористам, пресі України, видавництвам, сиротам та студентству України.

Уточнення

На попередній сторінці Фундації ім. Івана Багряного в статті Олександра Панченка „Слово про друзів і послідовників Івана Багряного“ помилково подано місто і рік народження І. Багряного. І. Багрянний народився в Охтирці на тодішній Полтавщині (тепер в Сумській області) 2 жовтня 1906 року.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967
Сторінку редагує Олексій Коновал

Подяка Ліги українських меценатів



Михайло Слабошпицький

Вже багато років Фундація ім. Івана Багряного є членом Ліги українських меценатів й річно виділяє по 5,000 дол. на конкурси української мови. Цього року вислано пожертви від Юрія і Олі Татарків та Марії Фізери.

Користуючись нагодою, ще раз висловлюємо свою глибоку вдячність за фінансову підтримку важливого національного проекту – Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика.

Конкурс триває – з усіх областей України вже надіслані свої роботи учасники заключного етапу, з яких будуть обрані найкращі. Урочиста церемонія нагородження переможців відбудеться 26 травня у Національному академічному драматичному театрі ім. Івана Франка, у самому серці української столиці.

Михайло Слабошпицький, виконавчий директор Ліги українських меценатів і голова Координаційної ради міжнародного конкурсу з української мови, Київ.

Мир, любов і єдність...

(Закінчення зі стор. 1)

році має велике і особливе значення, бо всі ми віримо і молимося, що Воскреслий Христос допоможе нашому народові і нашій Батьківщині-Україні перемогти ворога, подолати всі труднощі і перешкоди, які випали на долю людей. Ми знаємо, що у Христа Спасителя також була Голгофа, але після неї прийшло Воскресіння. Ці слова подають надію нашому українському народові на те, що після кровоточивої війни, розбрату, і ми сподобимось надзвичайної радості, миру і єдності.

Без Воскресіння Христового не було б нашої віри, а без віри не було б вічного життя, тому що віра у Воскреслого Христа це наша суть і наше духовне єство. Воскресіння Христове стало серцем та основою християнства. Свята Церква молитовно взиває небо і землю до торжества Божої радості. „Небеса ж нехай достойно веселяться, і нехай радіє земля, і нехай святкує світ видимий і невидимий, Христос бо воскрес, радість вічна“ (Ірмос 1-ої пісні). Нехай ця світла і Пасхальна радість спонукає нас ще раз скласти подяку Господеві за Його велику і безмежну

любов до нас.

А як ми, християни, повинні відповісти на цю Божественну любов і жертву до нас грішних? Ми повинні все своє життя направити на подяку Богові, на виконання Його заповідей і навчитися любити кожну людину так, як і нас полюбив Бог. А шлях до цього відкритий нам силою Христового Воскресіння.

Після Воскресіння Господь з'явився апостолам, і привітав їх словами: „Мир вам“. І після слів Христа апостоли відчували цей мир у своїх серцях, і замість страху прийшла радість, прийшов Божий мир. Сьогодні слова „Мир вам“ є дуже важливі і актуальні для українського народу. Мир, який приносить Христос, – це також Мир між народами і людьми.

Святкуючи Пасху Христову, ми повинні пам'ятати, що у світі сьогодні є багато суперечок і несправедливості, які викликають опір і протистояння, не бракує їх і у нас. Тому нехай до всіх куточків землі, а особливо до нашої України, линує вітання Христа Спасителя „Мир вам“. У свою чергу почуймо і ми цей голос Воскреслого Христа, бо тільки любов щира, а разом з тим і терпелива, принесе нам дар довгоочікуваного миру.

У ці радісні весняні дні пробуджується не тільки земля, а й усі людські надії і сподівання на краще майбутнє. Тому стараймося примножити у себе добрі справи, світлі помисли, які будуть сприяти відродженню і єднанню нашої української нації.

У ці святкові і Пасхальні дні ще раз сердечно вітаємо духовенство, дияконство, монашество нашої Української Православної Церкви в діаспорі, нашу молодь і дітей, а особливо наших братів і сестер на Батьківщині, котрі переносять різного роду труднощі і випробовування, захищаючи свою Батьківщину і весь побожний український народ в Україні і діаспорі.

Ми віримо і молимося, що Господь допоможе, щоб в Україні була єдина Православна Церква, бо тільки за умови духовного єднання український народ здобуде і єдність нації. Не може бути сильним українське суспільство, якщо не має духовної єдності. Тому мир, любов і єдність нехай завжди будуть між нами.

В цей радісний день світлого Христового Воскресіння простімо один одному всі образи і кривди, обнімімося і радісно заспіваймо: „Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував!“

Воістину Христос Воскрес!

З архипастирським благословенням,

Юрій,

Митрополит Української Православної Церкви в Канаді

Антоній,

Митрополит Української Православної Церкви США, Місцєблоститель Української Православної Церкви в діаспорі

Іоан,

Архієпископ Української Православної Церкви в діаспорі

Єремія,

Архієпископ Української Православної Єпархії Бразилії та Південної Америки

Іларіон,

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді

Андрій,

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді

Данііл,

Єпископ Української Православної Церкви США

„Домашнє завдання“

(Закінчення зі стор. 1)

і їхніми європейськими союзниками, а також між Західними і Східними членами НАТО з метою послабити країни Центральної і Східної Європи“.

На нинішній день ледве чи є якась поважніша, ніж США, сила, здатна переламати небажаний для України хід подій. В новітній історії вже не раз ставалося, що американці, виховані в традиціях історичних цінностей своєї нації, з-за океану бачать далі і глибше, ніж європейські сусіди українців. Цей погляд дуже важливий сьогодні, коли не вщухають збройні конфлікти в багатьох інших регіонах і Білий Дім не годен визначитися, що для світової безпеки є першочерговим завданням і чи є ним надання Україні найсучаснішої зброї.

Та річ тут не лише у зброї, але також у беззастережному визнанні за Україною правоти у розв'язаній проти неї війні, річ у виразній моральній підтримці, в ідейній і чисто людській солідарності з боротьбою українців за свободу і незалежність. І бачимо цю близькість до України з низки візитів вашінгтонських політиків до Києва, з присутності багатьох їх на київському Майдані незалежності у бурхливі тижні і місяці Революції гідності.

Нещодавно, 29 березня, Київ відвідали Голова Комітету Збройних сил Палати представників Вільям Торнбері і речник республіканців у цій же палаті Кевін МакКарті. На їхній погляд, конфлікт на сході України є найбільшою міжнародною загрозою з часів Другої світової війни і по суті важливіший для світу, ніж війна з „Ісламською державою“. Буквальна оцінка ситуації з уст В. Торнбері: „В різних країнах зараз налічується багато збройних конфліктів, але я певен, що жоден з них не є важливіший, ніж конфлікт в Україні. Російська агресія загрожує стабільності не лише європейських країн, але всього людства“.

Водночас ледве чи правильно було б перебільшувати американську чи будь-яку іншу прихильність до України, якщо ця прихильність не буде підкріплена предметними речами, зокрема наданням українському війську зброї, адекватної російській.

На щось більше українцям, у цих конкретних обставинах європейської політики, сподіватися годі. За останні 10 років Європа, залежна від російських енергоносіїв, знервована фінансово-економічними негараздами, просякнута московськими агентами впливу, не повернула голови до НАТО і його готовності до оборони, тим часом путінська Росія усі ці роки шалено озброювалася, і не варто вірити заспокоїливим чуткам, нібито вона блефує, а насправді не має сил для наступу на Європу.

Найкраще це усвідомлюють прибалтійці. Судімо хоч би з цих слів Президента Литви Далі Грібаускайте: „Враховуючи геополітичне становище і ситуацію на наших кордонах, країни Балтії повинні бути готові захищати себе самі, а вже потім просити про допомогу інших і чекати прибуття партнерів з НАТО. Якщо ми не захистимо самі себе, ніхто не прийде нам на допомогу. Ми не можемо просити німців захищати Литву або Латвію, якщо наші люди самі до цього не готові. Тому спочатку треба виконати наші домашні завдання“.

Це голос провідника країни – члена НАТО. Що вже тут говорити про Україну, яка має значно більше і значно поважніших „домашніх завдань“?

І ще звернімо увагу на таке: чільна литовська діячка говорить – „наші люди“, а не „наше військо“. Військо, як відомо, бере свою силу від людей, від суспільства і його внутрішнього стану, а не навпаки. Але прийде добрий командир – і військо відгукнеться на його голос. Як свідчить досвід післямайданної України, армію буквально з нічого вдалося підняти всього за рік. До належної боєздатності їй ще далеко, однак, позитивний процес невпинно триває: протягом цього року на полігонах Львівщини, Оде-

щини, Миколаївщини і Херсонщини майже 3,500 військовиків з США й інших країн-членів НАТО передаватимуть українським воїнам цінні знання.

Тим часом питання готовності всього українського суспільства до рішучого опору російським агресорам залишається відкритим. Тут дуже багато, якщо не все, важить довіра людей до політиків. Після Майдану ця довіра вимірюється зовсім інакше, ніж до Мадану. Суспільство не втрачає пильності і вже розрізняє імітацію діяльності влади, створюваної „для картинки“, від реальності. Це також те поле, де європейці не розуміють українців, не здатні врахувати, що йдеться про нестандартні, виняткові, навіть на загальному посовєтському тлі, умови вживання українців як нації. Раціональний Захід геть чисто забув одне з підставових правил аналітичного мислення: не можна оцінювати сутність однієї системи життєдіяльності, виходячи при цьому з правил системи зовсім іншої. Саме тому неприйнятною для Європи виглядає тенденція сучасного українського суспільства перебирати на себе державну функцію захисту країни, її суверенітету і територіальної цілісності. Саме тому в очах європейських демократів добровольчі батальйони асоціюються з чимось надто самостійним, ризикованим.

Тому серед політологів не могло не виникнути припущення, що Європа змусила Президента Петра Порошенка подивитися її очима на занадто тісні зв'язки голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації Ігоря Коломойського з добровольчими батальйонами і на його, у зв'язку з цим, завеликий потенційний політичний вплив в державі. Але існує й інший кут зору: коли Дніпропетровщина була безпорадна перед близькою загрозою сепаратизму і антиукраїнського бандитизму, тоді І. Коломойський був потрібним і врятував ситуацію, за один рік перетворивши це східне місто у третю, після Києва і Львова, проукраїнську столицю. Що, не дай Боже,

може статися, коли його наступники не спроможуться на такий же рівень самоорганізації?

Добровольчі батальйони, такі незрозумілі для Європи, для України є свідченням найвищої мотивації в її захисті – в захисті не з обов'язку чи примусу, а з любови до батьківщини. Чиєсь бажання скомпрометувати їх, нейтралізувати, розчинити в так званих законних структурах означатиме не щось інше, як диверсію проти цього найідейнішого, найнадійнішого суспільного прошарку.

Кремлівська пропаганда плескає в долоні: І. Коломойський був для неї ледве чи не першим ворогом в Україні. Ненависть Москви до нього мимовільно окреслила цікавий ідеологічний аспект цієї війни: захисники України в очах путінських агресорів – це „жидобандерівці“, тобто, нашою мовою, українці і євреї пліч-о-пліч стоять за свободу своєї землі.

Все залежатиме від повноти і якості виконуваних Україною „домашніх завдань“. Зокрема це стосується зобов'язань, визначених Коаліційною угодою, ухваленою Верховною Радою 21 листопада минулого року. На нинішній день, як повідомив у розмові з журналістами заступник керівника Президентської адміністрації Дмитро Шимків 31 березня, з 290 різних завдань втілено тільки 15, тобто 5 відс. Особливе занепокоєння викликає та обставина, що Коаліційна угода не виконується саме в частині безпеки і оборони. Завмерли питання Стратегії національної безпеки, Воєнної доктрини, Програма розвитку Збройних сил, заснування Української військової організації тощо.

Зволікання з тим, що стосується надійного захисту незалежної Української держави, дуже небезпечне, бо її вороги активно працюють над „домашніми антизавданнями“. 31 березня колишній авангард Партії Регіонів, котрий тепер засідає у Верховній Раді під назвою „Опозиційний блок“, утворив тінювий уряд України. Це перший крок „регіоналів“ до реваншу.

ЕДМОНТОН...

(Закінчення зі стор. 9)

тичних збірок та відомий перекладач теологічної літератури, зачитав авторський вірш, у якому описав важке життя українського поета, вказавши на події, якими Т. Шевченка випробовувала доля.

Оригінальності події додало виконання на цимбалах Мичелом Палагнюком музики до двох творів Т. Шевченка – „Заповіт” та „Садок вишневий коло хати”.

Діти з Спілки української молоді (СУМ) за координації Анни Крупі показали інсценізацію вірша Т. Шевченка „Розрита могила”. Поет дивився на могили, як на свідків слави козацької України, символи героїчного минулого, а у розкопках могил вбачав наругу над національними святи-

нями.

Ансамбль „Рута“ при Організації українців Канади ім. Ольги Басараб (музичний керівник Дмитро Руснак, художній керівник Алла Семенко) виконав твори Т. Шевченка „По діброві вітер віє” (музика Миколи Лисенка) та „Із-за гори кам'яної” (музика Миколи Леонтовича).

Український інститут Америки до 200-ліття від дня народження поета мав конкурс англomовних нарисів про Т. Шевченка для молоді, у якому взяли участь понад 200 студентів з усіх куточків українського світу. Перші три переможці були з України. Марічка Овчаренко прочитала уривки з їх нарисів. Всі конкурсанти вказали на актуальність Шевченкового слова сьогодні, коли в Україні точиться боротьба за утримання незалежності, нагадали, що на Майдані під час подій 2014 року його вірші лунали

з дня на день. На підтвердження сказаного гостям показали відеофільм, у якому Сергій Нігоян з „Небесної сотні” декламує уривок з поеми „Кавказ”.

Наступний виступ був присвячений загиблим героям Революції гідності. Танець „Не забудьмо Майдан” виконав український танцювальний гурт з Сейнт-Альберту (хореограф В. Ріс) під музику української народної пісні „Пливе кача по Тисині”, що стала реквієм-прощанням для „Небесної сотні”.

Сергій Костюк, Наталя Гриців, Оля Колеснікова, Наталя Білавич прочитали уривки творів Т. Шевченка „Гайдамаки”, „Гамалія”, „До Основ'яненка”, „Кавказ”, „І Архімед, і Галілей”. Складена Н. Гриців в'язанка показала, що події днів Т. Шевченка та сучасні події мають дуже багато спільного. Не варто покладати рук, ми можемо побо-

роти ворога спільними зусиллями.

Виступила співачка зі Львова Маріанна Ільків, яка здобула багато нагород на різноманітних музичних фестивалях. На концерті вона виконала авторські пісні про красу України, українок та ніжність материнських рук.

На завершення концерту хор „Верховина” при СУМ Едмонтону (диригент Орест Солтикевич) виконав пісні на слова Т. Шевченка „Закувала зозуленька” (музика Станіслава Людкевича) та „Учітєся брати мої” (музика Анатолія Кос-Анатольського).

Із заключним словом виступила голова Українського музичного товариства Альберти Люба Бойко-Белл, яка подякувала всім виконавцям концерту та їхнім керівникам, зокрема Галині Котович, яка підготувала текст для ведучої, а також Едмонтонському відділові КУК та СУМ за співпрацю.

КЛІВЛЕНД...

(Закінчення зі стор. 9)

тян) розпочав програму виконанням пісень „Це моя Україна” (музика Миколи Ведмедері, слова Анатолія Камінчука) і „Слово Кобзаря” (музика та слова Михайла Ровенка).

Максим Макар, Андрій Москалець, Максим Кмиць, Микола Адамів, Роман Якубович, Павло Стасюк з Пласту (керівник Мирослава Стасюк) декламували уривок вірша Т. Шевченка „До Основ'яненка”, що передав біль Т. Шевченка через поневолену, пригноблену Україну.

Вихованці дитячого садочка „Сонечко” й учні підготовчого, першого та другого клас Школи Українознавства ім. Т. Шевченка при Православному соборі св. Володимира

(диригент – Леся Сенів, музичний супровід – М. Мунтян) заспівали пісню на слова Т. Шевченка (музика Аркадія Філіпенка) „Тече вода” і пісню „Україні” (слова Романа Гнатюка, музика М. Ведмедері).

Учні школи виконали пісню „Зоре моя вечірняя” на слова Т. Шевченка (сольо Христина Логвинюк), а також пісню „Молитва за Україну” з диригентом М. Мунтян і музичним супроводом Л. Сенів.

Члени Спілки Української Молоді Америки (керівник Ірина Гап'юк) майстерно виконали літературну композицію „Та доля Україною була”, нагадавши всім присутнім, що Т. Шевченко своєю творчістю підніс духовну велич і красу народу на найвищу височінь, чим збагатив увесь світ.

Юлія Лозинська співала піс-

ню „Господи, помилуй нас”, гостя з України Віра Волосянська прочитала вірш Віктора Баранова „До українців”. Учні драматичного гуртка Школи українознавства Товариства „Рідна школа” показали літературно-драматичну композицію за поемою Т. Шевченка „Сон”. Потім прозвучала пісня „На Вкраїні сурми грають” у виконанні дитячого хору (художній керівник М. Стасюк, музичний супровід Ігор Гнида, музичне аранжування Назар Сироїжка).

Ведучий святкового концерту Петро Фединський підготував інтерактивну доповідь „Шевченко – духовний гетьман Майдану”.

Марія Іванків, що вже четвертий рік поспіль виступає організатором і головним координатором програми Шевченківського свята, виконала сонату Вольфганга Моцарта

„До-мажор, перша частина” на честь того, що Т. Шевченко був великим поціновувачем класичної музики. Завершилася програма виконанням творів „По діброві вітер віє” на слова Т. Шевченка в обробці Володимира Андрусишина і „Заповіт” на слова Т. Шевченка в обробці Кирила Стеценка. Співав квартет „Байда” у складі Михайла Катрича, В. Андрусишина, І. Гниди, Петра Стойкова.

У підготовчому комітеті свята були д-р Юрій Яськів, д-р Володимир Боднар, протодиякон д-р Ігор Махлай, П. Фединський, М. Стасюк (Пласт), І. Гап'юк, В. Андрусишин, М. Іванків, Андрій Дем'янчук, Лана Барков. Власники місцевих крамниць „Rudy's Bakery”, „Ukrainian Village Deli”, „International Food and Deli” надали солодке частування до кави після концертної програми

СЕНЬЙОРИ УНСоюзу та ДРУЗІ!

Зима минає, незадовго буде літо.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КІМНАТИ ВЧАСНО З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ

від неділі, 14-го, до п'ятниці, 19-го червня 2015 р.
на СОЮЗІВЦІ - Центрі Спадщини!

Реєстрація в неділю від 4-ої по пол.

Побут включає 5 нічлігів, харчування від понеділка,
з сніданком, до п'ятниці, з полуденком, бенкет,
доповіді, розвагові програми та податки і чайові.

Члени УНС - Одна особа	\$590	двоє осіб	\$510 від особи
Не-члени УНС - Одна особа	\$645	двоє осіб	\$530 від особи
Члени УНС - Один вечір за особу	\$165	двоє осіб	\$135 від особи
Не-члени УНС - Один вечір за особу	\$170	двоє осіб	\$145 від особи

Лише Бенкет: четвер, 18-го червня 2015 р. \$55 від особи,

Не забувайте вишиванки на бенкет!

та, по можливості, привезіть речі на ліцитацію!

За інформаціями звертатися до:

Оксани Тритяк, тел. 973 292-9800 X 3071 або 845 626-5641

Заохочуємо Вас запросити Ваших друзів на з'їзд.

Ми гостям раді!

Союзівка - тел. 845 626-5641



Відділ реклами – 973-292-9800, дод. 3040

**Рекляма –
ключ
до успішного
бізнесу!**

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550



**ЕВГЕН
ОЩІСЛАВСЬКИЙ**
2-й Заступник президента
Ліцензований продавець
страхування життя
Ukrainian National Assn., Inc.

Tel.: 480-207-7070

e-mail: eugenemaria1968@gmail.com



ЮРІЙ СИМЧИК
Ліцензований Продавець
Страхування Життя
YURIY SYMCZYK
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3055) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: symczyk@unamember.com

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вмінь писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*



**УПРАВА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА
В АМЕРИЦІ**

повідомляє своїх членів, що

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Наукового Товариства ім. Шевченка
в Америці

та

вибори Нової Управи НТШ-А

відбудуться

**в суботу, 16 травня 2015 року
о 1-ій год. по пол.**

**Засідання наукових секцій
11:00 – 12:30**

**в будинку НТШ
63 Fourth Ave
(між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003**

Додаткова інформація: (212) 254-5130, info@shevchenko.org

**2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899**

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com



ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 галлон, тушонка - 3 ф., саямі - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)



DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

**ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ**

**2:00 p.m.
SUNDAY
APRIL 26
2015**

**Experiment, Expression,
and the International Scene:
The Ukrainian Avant-Garde
Stage in the 1910s and 1920s**

Moderator:

Myroslava Mudrak, Professor Emerita, The Ohio State University, Department of History of Art. Consultative co-curator of The Ukrainian Museum's current exhibition *Staging the Ukrainian Avant-Garde of the 1910s and 1920s*

Mayhill Fowler

Assistant Professor, Department of History at Stetson University
Hello from Radiowave 477!: The Berezil Theater as Institution in Soviet Kharkiv

Lynn Garafola

Professor of Dance, Barnard College, Columbia University
An Amazon of the Avant-Garde: Bronislava Nijinska in Kyiv

Irena Makaryk

Professor, Department of English and Department of Theatre, University of Ottawa
Before the World Wide Web: Theater Arts at International Exhibitions

Virlana Tkacz

Artistic director of Yara Arts Group
Les Kurbas: Explosive Presence

General admission – \$15;
members and seniors – \$10;
students – \$5;
includes reception
and gallery access

Purchase tickets in advance online or at the door the day of the event



THE UKRAINIAN MUSEUM • 222 East 6th Street, New York, NY 10003
212.228.0110 • www.ukrainianmuseum.org



Ділимося сумною вісткою,
що 2 квітня 2015 року, після тяжкої хвороби,
померла наша найдорожча Мама і Бабця

**СВ. П.
МАРІЯ ХЕМИЧ**

народжена 20 січня 1936 року в Бережанах, Україна.

Панахида відбулася 7 квітня в похоронному заведенні
Петра Яреми в Нью-Йорку, а похорон - 8 квітня з церкви св. Юра
на цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

У глибокому смутку

донька - Роксана Хемич-Хабурська з чоловіком Андрієм
і синами Захарієм та Азарієм

син - Аскольд з дружиною Катериною і донею Аріаною
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Польщі й Україні.

Просимо ласкаво згадати покійну у своїх молитвах,
а пожертви в її пам'ять, згідно з її бажанням, можна
зложити на Фонд Катедр Українознавства:

Ukrainian Studies Fund, 34 Kirkland Street, Cambridge, MA 02138.



Ділимося сумною вісткою, що
наша дорога, довголітня приятелька

**св. п. Віра Кришталевська
(з дому Комаринська)**

відійшла на вічний спочинок 18 березня 2015 року.

Покійна народилася 9 квітня 1933 року в Галучині на Тернопільщині.
Разом з батьками виїхали на Захід та опинилися Д.П. таборі у Авгсбург-
гу. Згодом родина емігрувала до Америки до Південної Кароліни, де
проживала їхня тітка. Після закінчення середньої освіти вся родина
переїхала до Нью-Йорку, де Віра продовжувала своє навчання, вийшла
заміж за Ярослава (Сяха), включилася в українське громадське і куль-
турне життя Нью-Йорку та виховала двоє діточок Марка і Рому.

Складаємо наші найщиріші співчуття синові Маркові, доні Ромі,
внучкам Ешлі і Алексі та родині в Україні.

Вічна їй пам'ять!

Приятелі



**Президія Середовища
Української Головної Визвольної Ради
і Політична Рада ОУНЗ**

діляться сумною вісткою з членами й українською
громадою, що у Нотінгемі, Велика Британія, 25 лютого
2015 року, переставився у Божу вічність на 92 році
багатотрудивого життя

**СВ. П.
СВЯТОСЛАВ ВАСИЛЬКО**

народжений 8 червня 1923 року у селі Стецева, що на Івано-
Франківщині.

Підстаршина Першої Української Дивізії УНА, учасник бою під
Бродами. Довголітній і провідний член ОУН. Виконуючий функцію
заступника радєвого Крайового Зв'язку, відомого під кодом КЗ.
Голова Політичної Ради ОУНЗ у Великій Британії та член Політичної
Ради ОУНЗ, і член Політичної Ради Середовища УГВР. Автор і вида-
вець стінного календаря, присвяченого 1000-літтю хрещення Руси-
України. Активний політичний і громадський діяч.

Похорон відбувся 17 березня 2015 року у Нотінгемі.

Дружині пані Марії і синові Петрові, онукам, ближчій і дальшій
родині складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!



У глибокому смутку ділимося з Ріднею,
Друзями і Знайомими сумною вісткою,
що 31 березня 2015 року з волі
Всевишнього відійшла у Божу вічність
наша найдорожча і улюблена
Мама, Бабуся "Буса", Тета, Стріанка



**св. п.
Марія Ворох**

з дому Червоняк - Томашівська

- вдова Володимира, народжена 29 квітня 1920 року
в селі Кривеньке, Тернопільська обл.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА відбулися в п'ятницю, 3 квітня 2015 року, в
похоронному заведенні Peter Jarema Funeral Home, в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 4 квітня, в церкві св.
Юра в Нью-Йорку. Тлінні останки Покійної спочили на цвинтарі св.
Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

- дочка - Звенислава
- син - Любомир з дружиною Барбарою
- внуки - Хризанна, Любослав, Татіанна
- Любомир з дружиною Ліндою
- Андрея Девит з чоловіком Браєном
- сестра - Осипа Качалуба із сином Борисом
- та дочкою Мартою і родиною
- братанок - Богдан Томашівський
- швагрова - Віра Томашівська
- Оксана Ворох
- племінники - Ворохи - Росанна, Богдар, Роман, Святослав із
- родинами; Льоньо Гута, Надія Боднар, Маруся
- Олійник, Іня Ясиновська із родинами
- як і ближча і дальша родина в США, Україні й Канаді.

Вічна їй пам'ять!

В пам'ять Покійної родина просить скласти пожертви на:

St George Ukrainian Catholic Church
30 East 7th Street, New York, NY 10003
(212) 674-1615

Ukrainian Catholic University -Lviv; c/o UCEF
2247 W. Chicago Avenue, Chicago, IL 60622
(773) 235-8464

Ukrainian Institute of America
2 East 79th Street, New York, NY 10028
(212) 288-8660

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918
845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В НУ/НД/СТ/РА
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО



ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

LYTWIN & LYTWIN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

Top four reasons to sign on to Bill Pay with Self Reliance New York*

- 
- 1. E-statements**
 - 2. No check to write**
 - 3. No envelopes to lick**
 - 4. No stamps to stick**

Just a click!

www.selfrelianceeny.org

SELF RELIANCE NEW YORK

Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON :

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

UNIONDALE :

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097

ASTORIA:

32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458

LINDENHURST:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full
faith and credit of the United States government,

NCUA

the National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency.

* Member must maintain a share draft (checking) account at
Self Reliance (NY) FCU.

